OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV

ALCHIMIA sau CĂUTAREA PERFECȚIUNII

Cap I **ALCHIMIA SPIRITUALĂ**

Se întâmplă câteodată să vină la mine cineva pentru a mi se plânge că nu reuşeşte să scape de un viciu care îl chinuie. Săracul de el, a încercat de sute de ori dar nici o dată nu a reuşit. Atunci îi spun: "Ei bine, dar asta e minunat, este de-a dreptul formidabil! Asta dovedeşte pur şi simplu cât sunteți de puternic!" Mă priveşte uluit şi se întreabă dacă nu cumva îmi bat joc de el. Atunci îi spun: Nu, deloc, nu râd de dumneata, dar pur şi simplu dumneata nu-ți dai seama de propria forță. - Dar care forță? Eu nu reuşesc niciodată, sunt mereu victimă şi asta este o dovadă că sunt slab. - Ba nu, nu gândeşti corect. Să analizăm cum s-au petrecut lucrurile şi ai să înțelegi că nu glumesc deloc. Cine a format viciul acesta?... Dumneata. La început el n-a fost mai mare ca un bulgăre de zăpadă pe care-l puteai ține în palmă. Dar jucându-te mereu cu el, adăugându-i puțină zăpadă, distrându-te să-l rostogoleşti, să-l împingi, a tot crescut până a ajuns cât un munte care acum nu te mai lasă să treci mai departe. La început şi viciul de care te plângi nu a fost decât un mic gând, dar l-ai întreținut, l-ai alimentat, l-ai "rostogolit" şi acum te simți strivit de el. Ei bine, eu mă minunez de forța dumitale, dumneata ți-ai construit acest viciu, eşti tatăl lui, este fiul dumitale şi este atât de zdravăn că nu mai reuşeşti să-l pui la pământ. De ce nu te bucuri? - Păi, cum să mă bucur? - Ai citit cartea lui Gogol, "Taras Bulba"? - Nu. - Ei bine, ți-o povestesc eu. Bineînțeles, povestea este mult mai lungă.

Taras Bulba era un cazac bătrân care îşi trimisese cei doi fii să studieze la seminarul din Kiev, unde au rămas trei ani. La reîntoarcere, erau doi flăcăi voinici. Fericit că-i revede, îşi manifestă dragostea părintească, în glumă, (cazacii se pare că au un fel al lor, foarte special, de a-şi manifesta dragostea!) le-a dat un brânci. Dar băieții n-au luat-o ca pe o glumă, au ripostat şi l-au pus pe tatăl lor la pământ. Când s-a ridicat, puțin cam şifonat, Taras Bulba nu a fost câtuşi de puțin supărat, din contră, a fost mândru că a fost în stare să facă doi fii atât de zdraveni.

"Şi atunci, de ce nu eşti şi dumneata la fel de mândru ca şi Taras Bulba când vezi că fiul dumitale te-a pus la pământ? Dumneata eşti tatăl, dumneata l-ai hrănit, l-ai întărit prin gândurile dumitale, prin dorințele dumitale: deci eşti foarte puternic. Dar, dacă vrei, iată cum îl poți învinge. Cum procedează un tată care vrea să-şi cumințească fiul care face nebunii. Nu-i mai dă bani, şi fiul, lipsit de mijloace este nevoit să reflecteze şi să-şi schimbe comportamentul. Atunci, dumneata de ce să îți mai întreții fiul? Ca să-ți țină piept? Haide, strânge-i puțin şurubul! Din moment ce dumneata l-ai adus la viață, ştii că ai putere asupra lui. Altfel toată viața te vei lupta cu el sau vei suferi, fără ca să găseşti niciodată mijlocul potrivit de a ieşi din dificultate".

Din păcate, sunt prea puțini aceia care ajung să privească lucrurile astfel. Se luptă cu disperare cu anumite tendințe negative care se manifestă în ei fără să-şi dea seama că pentru a ajunge acolo, au fost foarte puternici. Cu cât duşmanul din voi este mai puternic,

cu atât aceasta dovedeşte că forţa voastră este mai mare. Da, acesta este modul în care trebuie să gândiţi.

Observaţi numai cât sunteţi de crispaţi când luptaţi cu voi înşivă şi câte greutăţi întâmpinaţi; se dă o bătălie grozavă în voi şi această bătălie vă umple de contradicţii.

De obicei consideraţi că tot ceea ce este inferior în voi vă este duşman şi vreţi să-l ucideţi; dar acest duşman este foarte puternic, căci îl căliţi de sute de ani în lupta pe care o purtaţi contra lui şi cu fiecare zi el devine tot mai ameninţător. Este adevărat că avem duşmani care trăiesc în noi, dar dacă ei ne sunt duşmani, este vina noastră care nu suntem alchimişti destul de pricepuţi pentru a transforma totul.

Ce spune Apostolul Pavel ? "Mi s-a înfipt o ţeapă în carne. De trei ori l-am rugat pe Mântuitor să mi-o îndepărteze şi El mi-a spus: "Iertarea mea să-ţi fie de ajuns, căci puterea mea se împlineşte în slăbiciune". Cel care simte o slăbiciune în trupul, inima sau mintea sa, se crede sărăcit, dar se înşală, căci această slăbiciune din el poate fi izvor de bogăţii. Dacă toate dorinţele i-ar fi satisfăcute, ar rămâne pe loc. Pentru ca să progreseze, el trebuie să se simtă îmboldit, înţepat, şi tocmai această imperfecţiune, această ţeapă înfiptă în carnea lui este cea care îl obligă să lucreze în adâncime, să se apropie de Ceruri, de Domnul. Cerul lasă să avem anumite slăbiciuni tocmai ca ele să ne împingă spre munca spirituală, căci ceea ce este în aparenţă o slăbiciune, este în realitate o forţă.

Trebuie să punem la muncă slăbiciunile noastre, pentru ca ele să ne fie utile. Vă miraţi şi spuneţi: "Dar bine, slăbiciunile trebuie să le dăm la fund, să le anihilăm!". Încercaţi şi veţi vedea dacă vă va fi uşor: voi veţi fi cei învinşi. Problema se pune la fel cu orice defect sau viciu, indiferent dacă este vorba de lăcomie, senzualitate, violenţă, pofte nemăsurate sau vanitate, trebuie să ştiţi cum să le mobilizaţi pentru ca ele să lucreze alături de voi în direcţia pe care aţi ales-o. Dacă vreţi să lucraţi singuri, nu veţi reuşi. Dacă vă veţi goni toţi duşmanii, tot ceea ce vă rezistă, cine va mai lucra pentru voi, cine o să vă mai servească?

Există animale sălbatice pe care, cu răbdare, oamenii le-au domesticit şi pe care acum le ţin lângă casă. Calul era sălbatic, câinele era asemenea lupului şi dacă omul a fost în stare să le domesticească, aceasta s-a datorat faptului că a ştiut să cultive în el anumite calităţi. Cu siguranţă că ar putea îmblânzi şi fiare sălbatice, dar pentru aceasta omul ar trebui să-şi dezvolte alte calităţi.

Aşa că fiţi fericiţi: sunteţi cu toţii foarte bogaţi din moment ce aveţi cu toţii slăbiciuni! Dar este absolut necesar să ştiţi să le utilizaţi şi să le puneţi la lucru. Eu v-am dat exemplul cu animalele, dar există şi alte forţe ale naturii ca fulgerul, electricitatea, focul, torentele... Acum că ştie cum să le stăpânească şi să se folosească de ele, omul se îmbogăţeşte. Şi cu toate acestea, la început ele i-au fost toate forţe ostile. Oamenilor li se pare foarte normal să se folosească de forţele naturii, dar dacă le spui să utilizeze vântul, furtunile, cascadele, fulgerele din interiorul lor, se miră. Şi, cu toate acestea, nimic nu este mai normal şi atunci când veţi cunoşte regulile alchimiei spirituale, veţi şti cum să transformaţi şi să utilizaţi chiar şi otrăvurile care sunt în voi.

Da, pentru că ura, furia, gelozia şi altele... sunt otrăvuri; dar în Învăţământul Fraternităţii Universale veţi afla cum să le folosiţi şi vi se va spune chiar cum să vă serviţi de toate forţele negative din voi, din care aveţi din plin. Deci, bucuraţi-vă căci aveţi în faţă o perspectivă bună.

De acum înainte, în mintea voastră, totul trebuie să se schimbe. Bineînțeles că nu trebuie să vă aruncați imediat asupra răului şi să începeți să mâncați din el cu polonicul. În fiecare făptură, chiar şi în cea mai bună, sunt întotdeauna ascunse tendințe infernale care vin dintr-un trecut foarte îndepărtat. Nu se pune problema de a le scoate pe toate deodată, sub pretextul de a le utiliza.

Trebuie să faceți mai întâi o puncție, să preluați doar câțiva atomi, câțiva electroni pe care să îi digerați bine. Nu este cazul să vă băgați în gâlceavă cu Infernul căci el este cel care va ieşi învingător. Trebuie să ştiți cum să procedați. Trebuie să continuați să lucrați cu forțele superioare prin rugăciuni, armonie, dragoste şi, din când în când, atunci când din adâncul vostru iese ceva care scoate ghearele, dinții, unghiile pentru a vă provoca la vreo nesăbuință, atunci capturați-l, luați-l în studiu în laboratorul vostru şi faceți-l să-şi secrete otrăvurile pentru ca voi să le puteți utiliza: veți observa atunci că răul aduce tocmai acel element de care aveți nevoie pentru
a obține deplinătatea. Dar, vă repet, fiți foarte atenți şi după cele ce v-am spus nu fiți nesocotiți şi nu vă coborâți să vă măsurați cu răul. Nu spuneți: “Aha! Am înțeles acum, las că-i arăt eu lui!” căci s-ar putea să nu mai urcați. Unora li s-a întâmplat. S-au crezut foarte puternici, în timp ce de fapt nu erau suficient de ancorați în sine, în lumină, şi acum, bieții de ei, în ce hal sunt! Toate forțele negative sunt călare pe ei, pe cale de a-i distruge!

Se spune în Talmud, că la sfârşitul timpurilor, cei Drepți, adică Inițiații, se vor ospăta din carnea Leviatanului, acest monstru care trăieşte pe fundul oceanelor. Da, va fi sfârtecat, sărat... şi păstrat, probabil în congelatoare. Apoi, la momentul potrivit, toți cei Drepți se vor ospăta cu bucăți din carnea lui. Ce perspectivă îmbucurătoare!

Dacă ar trebui să înțelegem aceasta literal, cred că o mulțime de creştini, de esteți, ar fi pe drept cuvânt dezgustați. Dar trebuie să interpretăm şi iată interpretarea. Leviatanul este o entitate colectivă care reprezintă locuitorii planului astral (simbolizat prin ocean) şi dacă acest monstru va constitui într-o zi ospățul celor Drepți, aceasta înseamnă că cel ce ştie să-şi stăpânească şi să-şi utilizeze poftele şi pasiunile din planul astral, poate găsi în ele un izvor de bogății şi de binecuvântări.

Capitolul II **ARBORELE UMAN**

Avem unele organe ale căror funcții nu vi se par nici spirituale, nici estetice, nici prea curate şi care totuşi sunt deosebit de necesare, căci fiecare celulă, fiecare organ al nostru este legat de alte celule şi de alte organe în acelaşi fel în care rădăcinile unui copac sunt în legătură cu ramurile, frunzele, florile şi fructele. Şi dacă omul taie aceste rădăcini, adică suprimă organele care sunt fundamentul existenței sale, decurg de aici consecințe teribile. Este drept că aceste organe pot provoca câteodată evenimente dramatice, dar noi trebuie să le lăsăm să trăiască încercând să extragem din ele forțe pe care apoi să le transformăm.

Ni se întâmplă să ne mirăm citind biografiile unor oameni celebri - bărbați sau femei - şi constatând că mulți dintre ei aveau comportamente anormale, tendințe monstruoase sau chiar criminale. Necunoscând structura omului, nu putem înțelege cum de era posibil aşa ceva. În realitate este foarte simplu: din cauza tendințelor lor inferioare cu care trebuiau în mod continuu să lupte pentru a le domina, aceşti oameni reuşeau, conştient sau inconştient, să realizeze grefe în profunzimile ființei lor. Cu cât pasiunile lor

(rădăcinile lor) erau mai puternice şi mai înfocate, cu atât dădeau fructe mai gustoase, opere remarcabile. În timp ce mulţi alţii, care nu aveau nici unul din acele defecte, au rămas sterili, n-au dat nimic omenirii şi au trăit o viaţă cu totul neînsemnată şi mediocră.

Prin aceasta nu vreau să le găsesc o scuză sau să spun că trebuie să ne cultivăm tendinţele negative, nu, dar trebuie să înţelegem această sublimă filosofie care ne învaţă cum să utilizăm forţele răului pentru a produce creaţii măreţe.

Cu cât trunchiul şi ramurile se ridică mai mult spre cer, cu atât rădăcinile se înfundă mai adânc în pământ. Cel care nu înţelege aceasta se sperie văzând cât se întinde răul. Nu trebuie să ne fie frică: totul în natură este construit după legi foarte înţelepte. Dacă nu avem rădăcini adânc înfipte, nu vom putea fi capabili să extragem din sol elementele hrănitoare de care avem nevoie şi nici să rezistăm la intemperiile vieţii. Să analizăm acum mai profund această analogie între om şi arbore. Rădăcinile corespund stomacului şi sexului. Da, omul este înrădăcinat în pământ datorită stomacului care îi permite să se hrănească şi sexului care îi permite să se înmulţească. Trunchiul sunt plămânii şi inima, adică sistemul respirator şi cel circulator cu curenţii arteriali şi venoşi. În trunchi curentul descendent transportă seva preparată care hrăneşte copacul, în timp ce curentul ascendent transportă seva brută în frunze unde este transformată. La fel se petrec lucrurile şi în noi cu circulaţia sanguină; sistemul arterial poartă sângele curat, iar sistemul venos pe cel viciat. Cele două curente lucrează împreună pentru conservarea arborelui uman.

Frunzele, florile şi fructele corespund capului. Toate gândurile sunt fructele omului, căci el fructifică prin cap. Dar trunchiul (cu ramurile) la fel ca şi frunzele, florile şi fructele sunt legate între ele.

Să vedem acum ce analogii putem stabili între copac şi diferitele noastre corpuri. Rădăcinile corespund corpului fizic, trunchiul corpului astral, şi ramurile corpului mental. Aceste trei corpuri: fizic, astral şi mental formează natura noastră inferioară - personalitatea. Aceste trei corpuri sunt cele care ne permit să acţionăm, să simţim şi să gândim, dar în regiunile inferioare. Apoi, vedem că corpul cauzal corespunde frunzelor, corpul buddhic florilor şi corpul atmic fructelor. Ele formează trinitatea superioară - individualitatea; şi datorită lor omul poate gândi, simţi şi acţiona în regiunile superioare.

De exemplu, stomacul este o uzină în care se transformă materia brută; acolo se găsesc rădăcinile fiinţei noastre fizice. Materia primă pe care am dat-o stomacului este apoi succesiv prelucrată în plămâni, în inimă, în creier; ea devine gânduri, sentimente, iar acestea, la rândul lor, coboară în organism pentru a hrăni celulele cu energia lor subtilă.

NATURĂ SUPERIOARĂ

Corp atmic	(Acţiuni superioare)....................	..........................Fructe
Corp buddhic	(Sentimente superioare)..............	..........................Flori
Corp cauzal	(Gânduri superioare)...................	.........................Frunze
----------	----------	----------
Corp mental	(Gânduri)....................................	.......................Ramuri
Corp astral	(Sentimente)................................	..................Trunchi
Corp fizic	(Acţiuni)....................................	..........................Rădăcini

NATURĂ INFERIOARĂ

Acesta este modul în care se fac schimburile permanente între ființa noastră fizică şi ființa noastră psihică dar şi între Eul inferior şi Sinele superior. Fără aceste schimburi, în lipsa acestei circulații de energii, am muri.

În mod simbolic, omul reprezintă deci un arbore cu rădăcini, trunchi, ramuri, frunze, flori şi fructe. Dar, dacă este evident că toate ființele posedă rădăcini, trunchi şi ramuri, majoritatea sunt copaci fără fructe, fără flori şi chiar fără frunze.

Bineînțeles că fiecare ființă poate face ca în ea să înflorească flori; numai că, pentru aceasta ea trebuie să creeze, să dețină foarte multe cunoştințe şi să sacrifice timp pentru ca aceste flori să ajungă să se deschidă, să exhale parfumuri şi să formeze fructe.

Fructele sunt operele diferitelor virtuți. În frunze, flori şi fructe putem vedea dragostea, înțelepciunea şi adevărul. Frunzele reprezintă înțelepciunea, florile dragostea şi fructele adevărul. Cel a cărui conştiință a coborât prea adânc în materie nu mai cunoaşte nici lumină, nici căldură, nici viață. El se află în partea grosieră a arborelui, în cele trei corpuri: fizic, astral, mental. Dar mişcarea, căldura, lumina se manifestă numai în frunze, în flori şi în fructe. Cel ce caută înțelepciunea, dragostea, adevărul, trăieşte în frunze, în flori şi în fructe: în cele trei corpuri superioare.

Corp atmic (Adevăr)..................................... ....Fructe
(Viața)
Corp buddhic (Dragoste).................................. ....Flori
(Căldura)
Corp cauzal (Înțelepciune)............................. ....Frunze
(Lumina)
Corp mental ....Ramuri
Corp astral ....Trunchi
Corp fizic ....Rădăcini

Rădăcinile sunt deci cele care pregătesc hrana pentru fructele care se coc în vârful ființei, ele sunt legate de fructe; ele sunt punctul de plecare, iar fructele sunt punctul de sosire. Când fructele s-au pârguit, lucrul rădăcinilor încetează. Fructele, cu sâmburele sau semințele lor constituie viitoarele rădăcini ale unui nou arbore; în ele începe să încolțească tulpina. Faptul că unele plante au fructele direct în rădăcini (tuberculi) indică tocmai existența legăturii dintre rădăcini şi fructe. Plantele cu tuberculi sunt cele care n-au ştiut să se dezvolte în lumea spirituală; ele au rămas sub pământ...

Vedeți că există de asemenea câte o legătură între trunchi şi flori, între ramuri şi frunze. Acelaşi lucru se întâmplă şi la om unde corpul fizic este legat de spirit, inima de suflet şi intelectul inferior de corpul cauzal sau de inteligența superioară. De aceea există schimburi şi o strânsă legătură între brute şi Mari maeştri, între oameni obişnuiți şi sfinți, între oameni cu talent şi genii.

Spirit..Fructe...............................Mari maeştrii, Inițiați
Suflet..Flori..Sfinți
Inteligență..Frunze.....................................Genii

Intelect..Ramuri şi muguri....................Oameni cu talent
Inimă..Trunchi..................................Oameni obişnuiţi
Corp fizic...Rădăcini..................................Brute

Şi acum, ia să privim: frunzele sunt cele care transformă seva brută în sevă preparată; tot aşa alchimiştii transformau, cu ajutorul pietrei filozofale, toate metalele în aur. Da, dar un alchimist trebuie să fie superior unui bun chimist. Chimistul nu este obligat să introducă în experienţele sale alte elemente decât cele materiale, în timp ce alchimistul este! Iată de ce unii alchimişti, cu toate că pregăteau totul cu migală, cunoscând la perfecţie formula pietrei filozofale, nu reuşeau să obţină rezultate. Ei nu erau nici buni, nici adevăraţi alchimişti. Un alchimist adevărat ştie că, în afara elementelor chimice pe care le-a preparat respectând formula exactă, trebuie ca din el să mai emane o forţă care să declanşeze procesul specific. Din punct de vedere intelectual, multe persoane sunt în posesia unor secrete, dar ele nu pot obţine rezultate căci nu posedă puterea şi virtuţile necesare. Fabricarea pietrei filozofale nu este atât un proces fizic cât este un proces psihic şi spiritual. Cel care doreşte să obţină piatra filozofală trebuie să aprofundeze virtuţile şi să le realizeze în el însuşi; doar în aceste condiţii materia îl va asculta.

Capitolul III **CARACTER ŞI TEMPERAMENT**

Despre orice fiinţă vie, animal, insectă sau om se spune în general că îşi are caracterul propriu, sau pentru a utiliza un termen mai larg, caracteristici proprii. În limbajul curent, termenii de “temperament” sau “caracter” se utilizează nediferenţiat şi cu toate acestea în realitate ele desemnează lucruri diferite.

Temperamentul este prin esenţă legat de latura vitală; el este sinteza tuturor instinctelor, tendinţelor şi impulsurilor pe care omul are dificultăţi în a le corecta sau a le suprima, întrucât ele îşi au rădăcinile în natura sa biologică şi fiziologică. Deci, temperamentul este mai curând înrudit cu latura animalică a omului.

În ceea ce priveşte caracterul, fără a ne disocia de temperament, el reprezintă latura inteligentă, conştientă, voluntară. Caracterul este rezultatul muncii conştiente a omului, prin care el a reuşit să modifice - să adauge sau să reducă - ceva în temperamentul său, cu ajutorul inteligenţei, a sensibilităţii sau a voinţei sale. Caracterul este comportamentul unei fiinţe conştiente care ştie exact ceea ce face şi încotro se îndreaptă, în timp ce temperamentul reprezintă numai impulsiunile de origine biologică, tendinţele inconştiente. Caracterul poate fi considerat o sinteză a tuturor particularităţilor temperamentului dominate şi stăpânite.

Fiecare om vine pe lume cu un anumit temperament, bine definit, care este aproape imposibil de modificat. Dar, cum caracterul este format din tendinţele conştiente ale omului, care gândeşte, cântăreşte, care doreşte să se remarce în bine sau în rău, el îşi poate crea un comportament, un mod de manifestare care adeseori vine în contradicţie cu temperamentul său. Acesta este caracterul. Privit astfel, caracterul este temperamentul nuanţat, colorat, orientat şi dirijat către un scop, către un ideal. El este asemenea unei obişnuinţe create în mod conştient şi care ajunge, în final, o a doua natură. La naştere caracterul nu există încă, el se formează cu timpul. La copii, acest lucru este evident: ei au temperament, dar nu au încă caracter.

Hipocrate a delimitat patru tipuri de temperamente: sanguin, bilios (sau coleric), nervos şi limfatic. Dar mai există şi alte clasificări. În astrologia tradiţională, întâlnim şapte: solar, lunar, mercurian, venusian, marţian, jupiterian şi saturnian. Se mai pot face trei distincţii funcţie de: predominanţa laturii biologice - omul instinctiv - , predominanţa laturii afective - omul sentimental - şi predominanţa laturii sentimentale - omul intelectual - .

Temperamentul defineşte deci ceea ce omul este, dar mediul, familia, societatea, instruirea, şi aşa mai departe, exercită o influenţă asupra lui, transformându-l şi formându-i caracterul. Întrucât individul îşi formează caracterul sub influenţa mediului şi a condiţiilor în care trăieşte, se explică de ce el se poate îmbunătăţi sau înrăutăţi. Voinţa personală şi conştientă intervine cu o pondere importantă în formarea caracterului şi ea reprezintă ceea ce omul a hotărât sau a acceptat să fie, dar şi influenţa celorlalţi este foarte importantă.

Nu este nevoie să vă explic din nou că, faptul că ne naştem cu un anumit temperament, nu este lipsit de o bună motivaţie. Ştiţi că aceasta este consecinţa vieţilor anterioare, a încarnărilor precedente: în trecut, prin gândurile sale, prin dorinţele sale, prin faptele sale, omul s-a legat de anumite forţe care, în prezent, determină subconştientul său, adică temperamentul; şi aici el nu prea poate interveni.

Este ca şi în sistemul osos: nici aici el nu poate să modifice nimic: nici să-şi mărească craniul, nici să-şi lungească nasul, nici să-şi îndrepte bărbia. În mod similar, cu toate că în natură totul se transformă sau se poate modifica prin atotputernicia gândului şi a voinţei, asupra elementelor inconştiente constituind temperamentul, modificările posibile sunt atât de lente şi de imperceptibile încât, la scara unei singure încarnări, se poate considera că ele sunt inexistente. În schimb, caracterul poate fi modificat, ameliorat, format şi tocmai acestea sunt sarcina şi munca discipolului unei Învăţături Spirituale.

Să luăm exemplul unui om dinamic, furtunos, chiar violent: este atât de brusc şi de categoric încât nu poate pronunţa o frază fără a-i răni pe ceilalţi sau fără a le prejudicia interesele. Temperamentul său impulsiv îl împinge mereu la erupţii şi explozii. Dar, într-o bună zi, omul acesta realizează că felul lui de a fi îi aduce prejudicii şi cu voinţă, ajunge după puţină vreme să-şi îmbunătăţească caracterul, să-şi toarne, cum se spune, puţină apă în vin. În realitate, el a rămas capabil de a riposta prin injurii sau lovituri - şi aceasta până la sfârşitul existenţei sale - dar, datorită voinţei, a ajuns să se poată stăpâni, să găsească gestul, cuvântul, privirea care să nu provoace stricăciuni. Acesta este caracterul.

Caracterul este deci o formă de comportament (faţă de ceilalţi şi faţă de sine) format în jurul temperamentului. Este o atitudine, un mod de a acţiona care rezultă din unirea, din îmbinarea diferitelor elemente, calităţi sau defecte determinate. Munca discipolului trebuie deci să se bazeze pe această cunoaştere a temperamentului şi a caracterului pentru ca, chiar şi atunci când temperamentul nu îl predispune, să reuşească totuşi să-şi formeze un caracter care să se manifeste prin bunătate, grandoare şi generozitate. Binenînţeles că nu este un lucru uşor, căci altfel toată lumea şi-ar fi format deja un caracter divin, dar trebuie lucrat în acest sens.

Să revenim la exemplul cu arborele. Unde se află temperamentul său? În rădăcini. Rădăcinile sunt cele care determină întreaga structură, calităţile şi forţa arborelui. În ceea ce priveşte caracterul... este de la sine înţeles că un copac nu poate avea caracter şi totuşi fructele şi florile sale au anumite calităţi, proprietăţi particulare (sunt astringente, laxative,

calmante, excitante, hrănitoare etc.) despre care se poate spune că ele constituie caracterul său.

Ei bine, arborele nu şi-ar putea produce manifestările caracteristice, fructele şi florile, dacă nu ar avea rădăcini. În mod similar, nici omul n-ar putea avea un caracter dacă n-ar avea mai întâi temperament. Temperamentul constituie rezervorul din care el îşi extrage elementele necesare caracterului. Este ca şi într-o uzină sau ca într-un laborator: un anumit laborator produce un anumit produs; o anumită uzină este specializată în anumite produse de fabricaţie. Produsele sunt bine determinate. La animale nu se poate vorbi despre caracter.

La pisici, câini sau şoareci, caracterul este maniera lor proprie de a muşca, de a zgâria, de a lătra, de a mânca, de a alerga. Deci, foarte puţin. Animalele au doar temperament, căci aşa cum v-am spus, caracterul este o particularitate pe care omul şi-o formează în mod conştient; în timp ce animalele nu pot face nimic pentru a se transforma, ele sunt ceea ce le-a făcut natura. Deci, diferenţa dintre animale şi oameni este aceea că animalele sunt limitate prin temperamentul lor, ele sunt condamnate a nu ieşi din limitele impuse de natură, rămân fidele instinctelor lor. Când se sfâşie între ele, animalele sunt nevinovate, ele nu încalcă legile naturii, căci acţionează conform legilor naturii. În timp ce omul dispune de multe posibilităţi şi condiţii favorabile pentru a se transforma în bine sau în rău, sau chiar pentru a încălca legile naturii şi pentru a fi neascultător.

Am ajuns acum la o problemă practică şi anume: cum să ne transformăm.

Evident, este un lucru dificil, căci materia fiinţei noastre fizice şi psihice este rezistentă şi nu se lasă chiar atât de uşor modelată. Cu toate acestea este posibil, şi vom vedea cum anume.

Întâlnim materia sub patru forme: solidă, lichidă, gazoasă şi plasmă, corespunzătoare celor patru elemente: pământ, apă, aer, foc. Fiecare dintre aceste elemente se caracterizează printr-o subtilitate şi o mobilitate superioare precedentelor.

Putem spune că regăsim aceste elemente chiar şi în om: corpul fizic corespunde pământului; corpul astral (inima) corespunde apei; mentalul (intelectul) corespunde aerului şi corpul cauzal (spiritul) corespunde focului. În ce raporturi se află aceste elemente? Pentru a le înţelege vom citi o pagină din marea carte a naturii vii.

Cineva se întorcea într-o zi dintr-o plimbare pe malul mării. L-am întrebat: ”Ei, şi ce-ai văzut acolo? - Oh, nimic deosebit! - Cum, chiar n-ai văzut nimic? - Nu, nu era nimic special de văzut: marea era liniştită, soarele strălucea, atâta tot. - Da, dar era acolo ceva esenţial, ceva pe care dacă l-ai fi observat şi l-ai fi înţeles, ar fi putut să-ţi schimbe întreaga viaţă, întreaga fiinţă”.

Bineînţeles că s-a uitat la mine cu mirare. L-am întrebat: ”Stâncile, le-ai văzut? - Da. - Şi ai observat ce forme prelucrate au? - Da. - Ei bine, cine a făcut asta? - Apa, bineînţeles, aruncându-se asupra lor. - Şi ce a determinat apa să facă aceasta? - Aerul. - Şi cine a pus în mişcare aerul? - Probabil că soarele. - Ah, slavă Domnului!” Dar, mă privea tot fără să înţeleagă şi atunci i-am explicat.

Soarele pune în mişcare aerul, aerul acţionează asupra apei, şi apa asupra pământului. Să traducem: spiritul lucrează asupra intelectului, intelectul lucrează asupra inimii şi inima lucrează asupra corpului fizic. De aceea este necesar să învăţaţi să lucraţi cu spiritul vostru, căci el vă iluminează intelectul, acesta la rândul lui vă va lumina inima iar

inima vă va purifica corpul fizic. Deci, puteți să vă transformați dacă înțelegeți interacțiunea celor patru elemente: caracterul se va transforma mai întâi şi poate că într-o bună zi, chiar şi temperamentul va putea fi puțin modificat. Există şi posibilitatea de a ne transforma total, dar cu condiția de a începe cu începutul: cu spiritul. Introduceți în spiritul vostru o ființă sublimă, un ideal înalt, şi concentrați-vă
zilnic asupra lui: el va introduce în voi vibrații noi care se vor propaga încetul cu încetul până în adâncul ființei voastre. Bineînțeles că este o muncă de lungă durată ale cărei rezultate nu le veți remarca imediat, dar aceasta nu trebuie să vă oprească din drum. Uitați-vă câtă vreme i-a trebuit mării ca să fasoneze stâncile! Aşa încât, aveți încredere şi curaj, căci într-o zi veți sfârşi şi voi prin a vă fasona " stânca voastră " adică corpul fizic.

Capitolul IV **MOŞTENIREA REGNULUI ANIMAL**

Ființa umană este o sinteză a tot ceea ce există în univers. Aşa încât să nu vă mire când mă auziți spunând că şi animalele se află în ea; ele se află în subconştientul omului, sub formă de instincte, impulsiuni, tendințe. Viața noastră instinctuală şi pasională reprezintă o mulțime de animale pe care avem sarcina de a le domestici şi de a le pune la muncă, aşa cum omul a făcut deja cu calul, boul, câinele, capra, pisica, oaia, cămila, elefantul şi altele.

Pe vremea când Adam şi Eva trăiau în Paradis, ei conviețuiau în frăție cu animalele şi acestea la rândul lor trăiau paşnic împreună. Adam le avea în grijă şi toate îl ascultau şi îl înțelegeau. Îmi veți spune că n-ați întâlnit niciodată o astfel de relatare în nici o lucrare a vreunui istoric; da, dar dacă aveți la dispoziție Akasha Vhronica, Analele umanității, puteți afla că înainte de cădere, când ființa umană avea lumina, cunoaşterea, frumusețea, puterea, toate forțele naturii erau în armonie cu ea şi o ascultau. Dar ulterior, când omul a hotărât să asculte şi să urmeze alte voci şi alte voințe, simbolizate în Geneză prin şarpe, el şi-a pierdut lumina ca şi puterea asupra animalelor, în sânul cărora s-a produs atunci o adevărată scindare: unele au continuat să urmeze omul şi i-au rămas credincioase, altele i-au declarat război pentru că nu au putut să-i ierte greşeala.

Bineînțeles, majoritatea oamenilor este departe de a accepta o asemenea idee, ei nu văd nici o legătură între natura lor şi cea a animalelor. Dar eu vă pot spune că multe din stările noastre interioare au forma tigrilor, a mistreților, a crocodililor, a leoparzilor, a cobrelor, a scorpionilor, a caracatițelor, în timp ce altele au forma păsărilor pline de duioşie, de bunătate. O întreagă faună mişună în interiorul nostru. Dacă vă închipuiți că animale preistorice ca dinozaurii, ihtiozaurii, pterodactilii, diplodocus sau mamuții au dispărut, vă înşelați, căci ele există încă în noi. Îmi veți spune: "Dar nu există atâta loc în noi!" Da, bineînțeles, dar ele există sub o altă formă în corpurile noastre: astralul inferior şi mentalul inferior. Trebuie să înțelegeți că importante nu sunt nici forma şi nici dimensiunea fizică a animalului, ci natura sa, chintesența manifestărilor sale.

Fără îndoială că ați remarcat că indiferent de aspectul său fizic, fiecare animal se recunoaşte printr-o însuşire propie. Despre iepure nu se vorbeşte atât despre modul în care se hrăneşte sau despre urechile sale lungi şi mari cât despre temperamentul său fricos. Despre lup nu se pomeneşte atât gâtul său gros sau capacitatea de a parcurge distanțe lungi cât despre instinctul său de a ucide: când îi este foame şi atacă o stână, deseori nu

ucide o singură oaie, cât i-ar fi suficient pentru a-şi potoli foamea, ci mai multe. Leul are drept caracteristică mândria şi
cutezanţa; tigrul, cruzimea; vulturul, privirea pătrunzătoare şi dragostea de înălţimi; ţapul, senzualitatea; porcul, murdăria; pisica, independenţa şi supleţea; boul, răbdarea; cămila, sobrietatea; cocoşul, combativitatea, ş.a.m.d... Dacă ar trebui să trecem în revistă toate animalele, nu am mai termina.

Deci, animalele se regăsesc în noi prin calităţile sau prin defectele lor. Pe de altă parte există persoane a căror figură ne aminteşte figura unui animal. Deseori, am verificat şi eu câtă dreptate avea fizionomistul elveţian Lavater observând asemănări între anumiţi indivizi şi unele animale: purceluşi, berbeci, maimuţe câini, cai, cămile, găini, peşti, etc.

Urmăriţi-vă şi veţi putea descoperi o sumedenie de animale în voi: veţi vedea că un anume sentiment este un leu, că un altul este scorpion... Gândurile corespund lumii înaripate, ele au o analogie cu păsările, în timp ce sentimentele îmbracă un domeniu foarte vast: reptile, patrupede, oameni şi deasemenea elementalii, larve, spirite desîncarnate... Din toate populaţiile şi triburile care au existat, niciunul nu a dispărut. Totul trăieşte în om, dar vă este greu să înţelegeţi în ce fel şi în ce stare a materiei mai subzistă ele. Pentru moment eu vă spun doar câteva cuvinte, dar voi să reţineţi că în om se regăseşte totul: munţii, lacurile, râurile, mineralele, metalele, şi bineînţeles, animalele.

Şi acum să vedem care este rolul omului? Omului îi revine sarcina de a îmblânzi, de a armoniza şi de a reîmpăca tot ce se află înlăuntrul său. În acest fel, fiarele vor deveni animale domestice care vor munci pentru el. Este în interesul lui, şi asta se vede în viaţa de toate zilele: ţăranul care are multe animale domestice le pune la lucrul pământului, la cărat, şi trăieşte şi se îmbogăţeşte de pe urma produselor lor.

Oamenilor le revine un rol imens în creaţie, rol pe care l-au uitat îndepărtându-se de Izvor. Ei nu mai ştiu pentru ce sunt predestinaţi şi în loc să educe animalele dinăuntrul lor, ei se comportă ca şi ele: se sfâşie şi se mănâncă unii pe alţii.
Ceea ce este cât de cât omenesc, sunt hainele, decoraţiile, casele, câteva cărţi, câteva opere de artă, da, acestea denotă puţină căldură, dar viaţa interioară nu este prea grozavă... în ea mişună tot soiul de fiare sălbatice; da, aceleaşi instincte, aceleaşi pofte, aceleaşi cruzimi. Să nu credeţi cumva că omul a scăpat de animale. Dar cum nu le vede, el nu crede că ele pot exista în gândurile şi în sentimentele sale. Şi cu toate acestea există! Gelozia, ura, dorinţa de răzbunare, toate acestea sunt animale.
Sarcina noastră este acum de a le îmblânzi, de a le dresa până la a le aduce în stare de a ne servi. Furia, vanitatea, forţa sexuală, toate trebuie înhămate, domesticite, pentru a ne servi de ele. Cel ce ştie să domesticească fiarele care trăiesc în el poate să se bizuie pe munca lor şi prin ele va trăi în belşug.

Priviţi ce se întâmplă în unele regiuni sau în unele ţări încă sălbatice. Dacă copiii, ograda, turma nu sunt supravegheate, dacă nu se iau măsuri pentru a le apăra, fiarele le pot ataca, ucide şi devora. Tot astfel, dacă omul nu se ştie apăra, fiarele vin din când în când şi îi sfâşie proprii copii. Aceştia sunt gândurile lui pozitive, sentimentele frumoase, elanurile, inspiraţiile pe care le-a produs. Dacă el nu şi le protejează, ele sunt devorate de altele, de forţe ostile care stau la pândă şi care vin să distrugă ograda, turma, copiii... şi apoi se întreabă de ce este sărac, nenorocit, slab. De câte ori nu am verificat aceasta! Când cineva îmi spune: “Am avut proiecte frumoase, dar nu le mai am. Mi-am pierdut inspiraţia, entuziasmul...” îmi vine să-i spun: “Asta ţi s-a întâmplat pentru că nu ai fost vigilent,

pentru că ai adormit şi fiarele au venit şi ți-au distrus totul”. De multe ori însă nu spun nimic, căci îmi dau seama că nu voi fi crezut. Şi totuşi, cum să explici faptul că toate aceste elanuri frumoase au dispărut?

Această problemă a animalelor din om este foarte importantă. Pentru a le domina trebuie să fii puternic, iar forța nu se obține decât prin puritate şi prin dragoste. În India, de exemplu, unii asceți sau yoghini care s-au retras în păduri nu-şi fac griji din pricina fiarelor care se plimbă în jurul lor fără a le face vreun rău. Animalele sunt foarte sensibile, ele simt aura, lumina care emană din aceste ființe. Oamenii sunt cei care şi-au pierdut sensibilitatea, dar ele, animalele, simt. Deci, pentru a se face ascultat de animalele din interiorul său, omul trebuie să sporească în el lumina, puritatea şi dragostea, cu alte cuvinte să se apropie din ce în ce mai mult de Dumnezeu. În acele momente animalele simt că el redevine un adevărat stăpân al lor şi sunt obligate să-l asculte. Altfel veți putea face tot ce veți crede, dar ele tot nu vor asculta.

Nu sunt singurul care a făcut această descoperire: înaintea mea, mii de persoane au descoperit cum animalele i se supun celui ce merge pe drumul de lumină. Dar, eu vorbesc mai curând despre animalele din interior, cazul celorlalte nu este atât de important: nu mergeți prea des prin pădure cu riscul de a întâlni fiare. Când am fost în călătorie în India mi s-a întâmplat să vizitez şi regiuni unde trăiau tigri. Am fost prevenit, dar ceea ce este extraordinar este că n-am văzut nici măcar unul singur. Cum de s-a întâmplat aşa...? Ei bine, sau se temeau de mine, simțind că sunt mai crud decât ei şi dispăreau din calea mea, sau n-am avut acest noroc, nu meritam să-i întâlnesc. Aşadar nu ştiu dacă sunt sau nu în stare să îmblânzesc fiare din pădure...

Şi în timpul persecuțiilor împotriva creştinilor au existat cazuri în care fiarele, în arene, cruțau unele victime. Şi, din contră, altele erau imediat sfâşiate. Dar acolo, nu era totdeauna cazul unor persoane insuficient de pure sau lipsite de credință, ci acele persoane erau predestinate acelui fel de a muri. Căci, felul în care omul moare nu este niciodată voia întâmplării, fie ea muşcătură de şarpe, prăbuşirea unei case, apă opărită, otravă, înnec, glonte sau cuțit, totul este hotărât de dinainte dintr-un motiv bine determinat. Fiecare ființă are legături proprii cu unul din cele patru elemente, şi de la caz la caz, cel care trebuie să acționeze este pământul, apa, aerul sau focul.

Domesticirea propriilor animale este o muncă care merită întreprinsă şi reuşita ei atrage multe avantaje. Cine reuşeşte să îmblânzească animalele din interiorul său poate apoi să acționeze şi asupra celor din exterior. Nu se poate acționa asupra altora până nu s-a reuşit mai întâi asupra celor din interior. Eu am văzut mulți îmblânzitori în multe țări. Bineînțeles că simplul fapt că ei îmblânzesc fiarele nu înseamnă neapărat că au reuşit să-şi stăpânească fiarele din interiorul lor: ei au reuşit un dresaj prin teama pe care au inspirat-o animalelor şi ele îi ascultă, căci nu au încotro, dar atât; când îşi slăbesc vigilența, animalele se aruncă imediat asupra lor.

Pe vremea când eram elev de liceu la Varna, în Bulgaria, un îmblânzitor de şerpi a venit într-o zi să facă o demonstrație în fața noastră. Era îmbrăcat în galben şi purta saci cu şerpi de toate felurile, chiar şi veninoşi. Scotea câțiva, îi punea pe podium şi începea să-i fixeze cu asiduitate. Privirea sa era extraordinară şi şerpii dădeau înapoi. Noi eram foarte

impresionați. Dar la puțin timp după aceea, am aflat că a murit muşcat de unul din şerpii săi. Cu siguranță că nu fusese suficient de vigilent.

Dacă s-ar fi supravegheat, dacă ar fi reuşit să se stăpânească şi dacă mai ales, ar fi ştiut să radieze acea dragoste în fața căreia chiar şi animalele cele mai crude se înclină, cu siguranță că nu ar fi fost muşcat.

În fine, să trecem peste toate acestea. Rețineți însă ideea că toate regnurile naturii există în noi. Sistemul nostru osos corespunde regnului mineral; sistemul circulator regnului animal, sistemul nervos regnului uman. Urmează apoi sistemul auric, mult mai subtil decât rețeaua sistemului nervos şi care este limita între lumea umană şi cea angelică.

Toate învățăturile inițiatice sunt de acord asupra acestui punct: omul este un rezumat al creației, de aceea el este numit "microcosmos" sau lumea cea mică prin reflectarea şi sinteza "macrocosmosului", a lumii celei mari, universul. Această cunoaştere explică munca Inițiaților; din moment ce toate zonele din univers se află în ei, ei ştiu că declanşând în ei anumite mişcări, vor reuşi să atingă Cerul. Dar dacă Cerul este conținut în om, din păcate, tot în om există şi Infernul. Da, din păcate toți diavolii se află şi ei acolo. Din fericire sunt puțin amorțiți, paralizați, cloroformizați şi unii dintre ei nu mai mişcă; dar dacă sunt reanimați, aşa cum poți reanima un şarpe, eşti imediat muşcat. Pentru a readuce un şarpe la a fi inofensiv el trebuie răcit. El devine periculos la căldură. Există mai multe feluri de căldură şi în special una dintre ele este foarte propice trezirii şarpelui, adică a forței sexuale. De câte ori nu suntem muşcați pentru că încălzim prea mult acest şarpe. De aceea Inițiații se străduiesc să-l răcească puțin, pentru a-l face inofensiv. Iată la ce serveşte frigul. Trebuie să fim puțin mai reci în acest domeniu, dar în schimb, să păstrăm o altă căldură, cea a inimii. Limbajul naturii este extraordinar! Şi cum ar putea fi încălzit acest şarpe? Nu este nevoie să vă învăț eu căci oamenii o ştiu prea bine: cu alcool, cu afrodisiace, cu anumite atitudini, cuvinte, priviri, parfumuri, muzici. În acel moment, şarpele se trezeşte, şi primul lucru pe care îl face, este să-l muşte pe nesocotitul care l-a trezit.

Şarpele, dragonul se află în noi... şi porumbelul, de asemenea, care are o semnificație opusă celei a şarpelui. Porumbelul şi şarpele nu se iubesc. Şarpele urăşte porumbelul şi porumbelul se teme de şarpe. V-am explicat deja identitatea, din punct de vedere astrologic dintre vultur (porumbel) şi scorpion (şarpe). Vă reamintiți că cele patru Animale sfinte: leul, taurul, vulturul şi omul corespund la patru semne zodiacale: Leul, Taurul, Scorpionul şi Vărsătorul. De ce corespunde vulturul semnului Scorpionului? Pentru că în trecut vulturul era cel care ocupa acest loc, dar după căderea omului, vulturul a fost înlocuit de scorpion care reprezintă vulturul căzut. Scorpionul trebuie să redevină vultur şi porumbel în acelaşi timp. Întregul proces de sublimare al forței sexuale este conținut în acest simbol.

Capitolul V **TEAMA**

În anumite circumstanțe instinctul este un bun povățuitor, în altele însă nu. În vremurile când omul se afla încă într-un stadiu foarte primitiv, foarte aproape de condiția de animal, instinctul era cel mai bun sfetnic al său; dar de când, grație dezvoltării creierului său, a atins un nivel superior, el a început să capete şi alți ghizi: rațiunea şi inteligența, care sunt acum sfătuitorii pe care trebuie să îi asculte. Ceea ce în trecut era acceptabil sau chiar

bun, în prezent nu mai este admisibil. Să luăm de exemplu teama. Pentru animale, frica este un ghid foarte bun: ea le salvează, prin ea ele învață. Dar omului nu-i mai este permis să se teamă. De aceea rolul Inițierii a fost dintotdeauna acela de a învăța omul să învingă frica. Încercările îngrozitoare la care
erau supuşi discipolii în Sanctuarele antice nu aveau adesea alt scop decât acela de a-i obliga să-şi învingă această frică moştenită de la regnul animal.

Nu s-a găsit un alt remediu mai bun împotriva fricii decât dragostea: dacă iubiți nu vă mai este frică. Ştiința este şi ea eficientă dar nu în aşa măsură cu dragostea, pentru că dragostea, ca şi frica, aparține tot de domeniul instinctelor şi este mai uşor să stăpâneşti un instinct cu un alt instinct decât prin ştiință sau rațiune. Câteodată se poate întâmpla ca rațiunea să atenueze frica dar rezultatul nu este de lungă durată şi nici prea sigur. În timp ce, dacă atingeți inima cuiva, el se va arunca în foc pentru voi.

Dacă o femeie va vedea un necunoscut în pericol, poate că va ezita să înfrunte riscurile pe care le poate întâmpina salvându-l, dar dacă în pericol este propriul ei copil, ea se va repezi să-l salveze fără a mai sta pe gânduri. La fel, o fată temătoare nu va traversa niciodată noaptea un cimitir, dar dacă trebuie să o facă pentru a-şi întâlni iubitul, o va face fără nici un fel de ezitare. Dragostea este aceea care îi dă curaj.

În alte cazuri, cunoaşterea poate fi într-adevăr o armă contra fricii. V-ați rătăcit într-o pădure şi nu cunoaşteți drumul; e normal să vă fie frică; dar dacă ştiți cum să vă orientați, dacă aveți o lampă, mergeți fără să vă temeți. Întotdeauna ne este teamă de ceea ce nu cunoaştem, de ceea ce nu ştim cum să folosim: ca şi animalele cărora le este teamă de foc, sau primitivii care tremurau în fața forțelor naturii, neştiind ce sunt ele. Acum că oamenii au ajuns să îmblânzească aceste forțe, ei lucrează în centrale electrice sau nucleare acționând liniştiți un buton sau altul, deschizând un robinet, fără a se teme, căci ştiu ce şi cum să manipuleze. Dar cineva care nu este în temă, bineînțeles că se va teme să facă orice manevră.

Omul cultivat, omul civilizat nu se mai teme deci de forțele naturii... dar în schimb se teme de nevastă, de vecini, de şefi, de boală, de sărăcie, de moarte şi mai ales de ceea ce spun ceilalți despre el. Poate că el nu se teme nici de Dumnezeu şi nici de Diavol, dar tremură de frica opiniei publice, şi este în stare să sacrifice totul pentru ea. Există multe fațete ale fricii pe care omul civilizat nu a fost încă în stare să le învingă, căci frica este un instinct înrădăcinat adânc în sufletul omenesc; el trebuie să ducă o luptă îndelungată pentru a o învinge. Frica îmbracă forme diferite; o gonim într-o parte, ea apare în alta...

Nastratin Hodja, care nu era prost deloc, remarcase că, deşi nu voiau să o recunoască, tuturor le era frică de câte ceva şi într-o bună zi, pe când rămăsese fără nici o lețcaie, se hotărî să se îmbogățească făcându-i pe oameni să recunoască că se tem. Se duse deci la Sultan şi îi spuse: “Fie ca binecuvântările lui Allah să coboare asupra ta! Am venit să-ți cer o favoare: dă-mi voie să cer câte un bănuț fiecărui supus din regatul tău care poartă în el o frică. - A, ăsta este un lucru mărunt şi ți-l acord”.

Trecu o vreme şi Nastratin Hodja reveni cu trei cămile încărcate cu monezile pe care le adunase, căci într-un fel sau altul, toți pe care îi întâlnise, dovediseră prin vorbele sau comportamentul lor că se temeau de câte ceva sau de câte cineva. El se înfățişă înaintea sultanului spunând: “Toți supuşii tăi au fost nevoiți să-mi dea cîte un bănuț, n-a existat nici unul care să nu fi fost obligat să-şi mărturisească cel puțin o frică... aşa că acum am venit

la şi la tine ca să-mi dai un bănuţ. - Oh, de la mine va trebui să pleci cu buzele umflate căci eu nu mă tem de nimic.” Dar, cum era foarte generos, îl invită pe Nastratin Hodja să rămână la masă şi să mănânce şi să bea împreună cu el şi cu câţiva curteni. Deodată, cam pe la mijlocul ospăţului,

Nastratin Hodja, care era aşezat lângă Sultan, îi spuse cu voce tare: “Maiestate, în drumurile mele am întâlnit o femeie fermecătoare. Pentru a-ţi mulţumi că mi-ai permis să mă îmbogăţesc, aş vrea să ţi-o ofer căci este într-adevăr demnă de haremul tău. Dacă vrei, plec chiar acum să o caut şi să ţi-o aduc. - Ssst! Nu vorbi aşa tare! spuse Sultanul, o să audă favorita mea. - Aha, vezi deci chiar şi tu te temi! Atunci, haide, dă-mi şi tu un bănuţ!”

Mă veţi întreba: “Dar este într-adevăr chiar atât de important să nu te temi? Putem trăi totuşi chiar şi cu frica!” Da, este drept, dar ia să vedem: întâlniţi pe drum un câine... Dacă o luaţi la fugă pentru că vă temeţi de el, câinele, care simte teama, va începe să latre şi să vă urmărească, iar alţi câini văzându-l, se vor alătura şi ei urmărindu-vă şi lătrându-vă... şi iată cum, pentru că v-aţi temut aveţi acum o întreagă haită pe urmele voastre. Dacă în loc să vă fi temut şi să fi fugit v-aţi fi întors către câine ordonându-i să tacă, el v-ar fi lăsat în pace.

De altfel, în general, când vă pomeniţi în faţa unui pericol, înainte de a acţiona, trebuie să rămâneţi câtva timp nemişcaţi. Nu vorbiţi, nu mişcaţi, strângeţi puternic pumnul drept respirând profund, conectându-vă la Dumnezeu şi astfel veţi putea să vă dominaţi celulele. Apoi veţi face ceea ce este necesar pentru a vă salva, dar mai întâi nu mişcaţi. Dacă faceţi o singură mişcare, este ca şi cum aţi arunca în aer un baraj: apa dezlănţuită se va revărsa şi nu veţi mai fi capabili să restabiliţi situaţia. Aşa s-a întâmplat atunci când au fost văzuţi oameni sărind pe fereastră sau aruncându-se în foc.

În faţa pericolului, trebuie să rămâneţi imobili şi să vă conectaţi la Providenţă; atunci veţi simţi pacea instalându-se în voi, prima condiţie pentru ca să se trezească forţele benefice; le veţi simţi, le veţi vedea puterea, căci ele sunt mereu prezente în voi, dar trebuie să le creaţi condiţiile de a se manifesta.

Această lege este valabilă atât pentru lumea interioară cât şi pentru cea exterioară. Când vă simţiţi ameninţaţi în interiorul vostru “nu o luaţi la fugă”, altfel şi acolo inamicul vă va urmări şi cu cât veţi alerga mai mult, cu atât veţi fi mai mult hărţuiţi şi muşcaţi. Faceţi ca şi în cazul câinelui: întoarceţi capul, priviţi-i puţin în ochi pe toţi acei monştri care vă înspăimântă şi ei o vor lua la fugă. Iată ceea ce voi nu ştiţi să faceţi şi în loc să ţineţi piept pericolului, alergaţi la farmacie sau la psihiatrie.

Ei bine, este calea cea mai sigură pentru a deveni victimă, căci ceea ce mai trebuie să ştiţi este că atunci când vă temeţi de ceva, creaţi condiţiile pentru ca acel ceva să se producă. Deci, dacă vreţi, într-adevăr ca un rău să nu se producă, începeţi prin a nu vă teme de el. De cum vă vor simţi puternic, veţi fi lăsat în pace.

Să luăm exemplul unui bărbat care se teme să întâlnească femei dezbrăcate de teama de a fi tentat şi de a-şi pierde controlul... (ştiu că acum, această temere este din ce în ce mai rar întâlnită, căci acum tentaţiile sunt mai curând cele căutate, dar să luăm totuşi acest exemplu) ei bine, teama va fi aceea care va crea condiţiile pentru căderea lui. Şi de fapt, ce este rău în a vedea o femeie dezbrăcată? Nu este nici un rău, rău este a fi slab şi a ceda. Pur şi simplu nu trebuie să fim slabi. Nu trebuie să eşuăm şi apoi să ne justificăm

spunând: “A fost mai tare decât mine”. Cel ce spune că ceva a fost mai tare decât el, şi-a semnat singur sentinţa. Nimic nu trebuie să fie mai puternic decât voi.

Câţi oameni nu se refugiază în dosul acestei fraze:” A fost mai tare decât mine!” şi tuturor li se pare normal, bineînţeles, pentru că toţi sunt slabi şi se înţeleg unii pe alţii. Dar un Iniţiat va spune:” Iată un om lipsit de voinţă şi de cunoaştere, care va întâlni mereu ceva mai tare decât el: fie furie, senzualitate, gelozie, dorinţă de răzbunare, va exista întotdeauna ceva care îl va pune la pământ.

” Şi atunci, când va veni, în fine, acel moment în care el va fi stăpân pe situaţie? Dacă nu începem încă din această încarnare să facem eforturi pentru a învinge unele din slăbiciunile noastre, în următoarea, ne vom afla în acelaşi stadiu.

Oamenii sunt la discreţia temerilor lor fără să ştie că ele sunt rezultatul unei lipse de cunoaştere, a unei lipse de lumină. Dovada: când pătrundem într-un loc întunecos, nu ne simţim în largul nostru până în momentul în care reuşim să facem lumină. Vedeţi, deci, ce concluzii formidabile putem trage de aici pentru viaţa spirituală! Întunericul este ignoranţa şi ne este frică pentru că simţim ce pericole prezintă ea.

Dacă aprofundăm această problemă, vom constata că însăşi morala care le-a fost dată oamenilor are la bază frica: frica de a-i vedea cedând slăbiciunilor lor.

Pentru cei puternici, care au capacitatea de a se stăpâni, totul este bun şi lor totul le este permis. Dar cu cei slabi trebuie luate întotdeauna măsuri de prevedere: trebuie să li se interzică chiar şi Cerul, căci Cerul îi va înnebuni. Gândiţi-vă: când sunteţi slabi, totul devine periculos: dragostea, frumuseţea, puritatea, lumina, bucuria... Şi chiar şi a trăi este periculos. Şi atunci ce mai rămâne? Nimic. Câte reguli nu au fost inventate din cauza slăbiciunilor omeneşti! Dar în ziua în care omul va deveni mai puternic, ceea ce îi este acum interzis, îi va fi atunci recomandat. Când anumite reguli morale nu-şi vor mai avea raţiunea de a fi, ele vor fi suprimate. Când omul nu va mai fura sau nu va mai fi adulter, care va mai fi raţiunea acestui fel de porunci?... Şi eu vă voi spune chiar că instituţia căsătoriei a fost inventată doar atunci când dragostea a început să dispară. Pentru că oamenii nu au mai ştiut ce înseamnează adevărata dragoste, a fost necesar ca ei să fie legaţi printr-un contract. Altfel, adevărata căsătorie este însăşi dragostea. Natura nu recunoaşte decât această căsătorie. În faţa societăţii, dacă nu aţi fost la primărie sau la biserică, nu sunteţi căsătoriţi, dar natura nu recunoaşte această căsătorie, ea nu recunoaşte decât dragostea. Şi aceasta este atât de adevărat! Căsătoria a fost instituită, dar reuşeşte ea oare să împiedice oamenii de a se despărţi? Nu, singura care îi poate ţine împreună este dragostea.

V-am spus că dragostea constituie cea mai bună armă împotriva fricii şi v-am dat şi exemple. Dar, în realitate, singură Dragostea îndreptată către Creator, dăruită Celui care conduce totul, care distribuie totul, care deţine toate bogăţiile, care este Cel mai frumos, Cel mai puternic, poate să vă dea într-adevăr sentimentul că sunteţi la adăpost. Şi când vă simţiţi la adăpost, într-adevăr nu vă mai este frică: iată o importantă lege psihologică. Dar psihologii preferă să se ocupe de toate dezechilibrele şi aberaţiile mai curând decât de sentimentele care permit omului să iasă învingător în toate situaţiile vieţii. Priviţi-i pe cei care au acceptat martiriul pentru credinţă, pentru o idee: de unde venea forţa lor?... Atunci voi de ce să rămâneţi toată viaţa în situaţia de a tremura în faţa unor lucruri minore?

Priviţi un om cu bani: priviţi-l cum merge, cum dă ordine, cum încearcă să se impună... Dar ia să-i luaţi banii şi vedeţi ce se întâmplă cu el: este prăbuşit, se sinucide

pentru că nu se mai simte apărat de nimic. Deci puterea lui sta în bani, el însuşi nu era nici tare, nici puternic.

Se spune în Evanghelii că cei ce se tem nu vor intra în Împărăţia lui Dumnezeu - aceasta dovedeşte cât este de important pentru un discipol să-şi învingă teama. El poate avea alte virtuţi, dar dacă este temător, toate celelalte virtuţi nu-i sunt suficiente pentru a-i permite să intre în Împărăţia Domnului. Aceasta vă miră? Nu, nu trebuie să vă mire. De câte ori nu s-a observat că frica se opune manifestării celorlalte calităţi!

Luaţi, de exemplu, frica de singurătate, de sărăcie, de dezonoare, de boală, de moarte care îi face pe unii oameni laşi, necinstiţi, cruzi, egoişti! Câte crime nu se comit de către oameni care se tem să nu piardă un lucru la care ţin foarte mult şi de care se agaţă! În Antichitate, cel ce voia să fie considerat Iniţiat trebuia să înfrunte încercări în care să dovedească că-şi învinsese frica. Şi noi, la rândul nostru, trebuie să învingem frica, ştiind că în dosul încercărilor la care suntem supuşi, a pericolelor care ne ameninţă, stă ascuns Dumnezeu. Da, Dumnezeu este Cel ce stă ascuns în spatele încercărilor noastre, pentru a ne instrui. De aceea, pentru a ne elibera de frică, trebuie să învăţăm să ne uităm complet pe noi înşine pentru a ne refugia în conştiinţa legăturii noastre cu Dumnezeu.

Dacă este scris că trebuie să dispăreţi, unde vreţi să vă mai ascundeţi? S-a încercat scoaterea unor oameni în afara oricărui pericol, ducându-i foarte departe, în locuri unde domnea liniştea, dar în momentul în care au ajuns la refugiu, moartea i-a surprins într-un alt fel. În loc să ne temem, trebuie să ne spunem că suntem în mâinile Domnului şi că tot ceea ce se va întâmpla este hotărât de El. Dacă El consideră că noi suntem de folos aici, ne va salva, dacă nu, va decide să plecăm. Este inutil să pretindem că noi ne putem păstra viaţa, ea nu ne aparţine, ea aparţine Domnului.

Frica este consecinţa acestei necunoaşteri. De aceea, pentru a învinge frica, trebuie să ne consacrăm viaţa Domnului, pentru ca El să dispună de ea după cum va crede de cuviinţă. Singura temere pe care avem voie să o avem şi este chiar necesară este aceea de a nu încălca legile divine. Cel ce nu se teme de aceasta este pierdut, şi toate pericolele îl pândesc. Teama de a nu încălca legile divine este un sentiment salvator, care trebuie să fie mereu prezent în sufletele noastre.

Deci, de acum înainte, ori de câte ori vă veţi afla în faţa unor greutăţi, în loc să vă temeţi şi să o luaţi la fugă, încercaţi să le ţineţi piept, altfel duşmanii nu vă vor lăsa.

Pentru a învinge duşmanii din planurile astral şi mental, trebuie să fiţi curajoşi, adică să aveţi dragostea şi lumina, căci lumina (cunoaşterea) şi căldura (dragostea) produc forţa care vă va permite să îi învingeţi.

Capitolul VI **CLIŞEELE**

Dacă veţi întreba un biolog depre ereditate, el vă va spune că toate trăsăturile caracterului pe care un copil le prezintă la naştere sunt conţinute în cromozomi şi că modificând cromozomii se poate acţiona asupra caracterului. Este adevărat că cromozomii conţin elementele necesare formării caracterului unui copil, dar ei nu constituie decât aspectul biochimic al problemei.

Ştiinţa ezoterică afirmă că tot ceea ce există pe pământ îşi are dublul. Tot astfel şi corpul nostru fizic are un dublu: corpul eteric, care are exact aceeaşi formă, aceleaşi funcţiuni ca şi el, fiind constituit însă dintr-o materie diferită, mult mai subtilă.

Corpul eteric este sediul memoriei, el este cel care are proprietatea de a înregistra şi de a păstra memoria evenimentelor exterioare, dar şi a propriilor noastre acțiuni, dorințe şi gânduri.

Putem compara aceste înregistrări cu nişte clişee fotografice care ne permit să copiem aceleaşi imagini în mii de exemplare. Odată înregistrat fiecare gând, sentiment sau acțiune, se va repeta în mod obligatoriu: aşa se naşte un obicei. Pentru a schimba un obicei, trebuie să schimbăm clişeul.

Dar veți înțelege mai bine dacă vă voi da un exemplu. Ce este o sămânță? Un clişeu. Traseele liniilor de forță nu sunt vizibile, dar ia să o puneți în pământ şi să o udați: soarele o va încălzi şi în curând veți vedea apărând un colț, o tulpină, frunze... Totul exista dinainte desenat în interiorul sămânței de către o mână foarte inteligentă.

Cum altfel s-ar putea explica toate aceste proporții, aceste dimensiuni, toată această frumusețe a unei plante, dacă nu ar exista, ascuns în fiecare sămânță, câte un clişeu ale cărui linii de forță să canalizeze energiile? Tot aşa, dacă unii oameni sunt mereu împinşi spre a comite o anume crimă, aceasta se întâmplă pentru că există în ei, depuse, anumite clişee, care, ca şi liniile de forță, îi împing în acea direcție.

La început, nu se ştie când anume, poate în această viață, sau poate în alta, ei au avut un gând, un sentiment, au făcut un gest care s-a imprimat pe materia eterică a creierului; şi acest clişeu odată gravat, ei repetă mereu acel gest sau sentiment pentru că natura este fidelă. De aceea vă spuneam mai înainte că cromozomii nu sunt suficienți pentru a explica temperamentul unui copil, acesta vine mult mai de departe. Dar biologii, care n-au studiat niciodată aceste probleme din punct de vedere inițiatic, nu ştiu că în corpul eteric al omului se găsesc clişee
anterioare vieții prezente, şi că tocmai ele au o importanță superioară celei a cromozomilor.

Să analizăm câteva cazuri foarte simple din viața cotidiană. Cineva studiază pianul. Dacă neglijează legile înregistrării, el începe să studieze o piesă nouă cântând-o repede şi cu mai multă sau mai puțină atenție. Bineînțeles că în această rapiditate şi neatenție face cel puțin o greşeală, dacă nu mai multe. Iar această greşeală, odată înregistrată în subconştientul său, s-a fixat: şi după 20 sau 30 de ani, chiar atunci când va şti bucata pe dinafară, dacă nu se va supraveghea, va repeta greşeala în acelaşi loc, căci clişeul există! De aceea eu îi sfătuiesc pe muzicieni să
înceapă să studieze o piesă nouă fără grabă, notă cu notă, luându-şi atâta timp cât este necesar pentru a avea un clişeu impecabil. Apoi vor putea să cânte din ce în ce mai repede, şi vor cânta fără greşeală, căci în subconştient a fost imprimat clişeul corect.

Ceea ce vă spun acum este valabil în toate domeniile. Dcaă nu aplicați această metodă, veți fi obligați să reîncepeți de patru, de cinci, de zece ori şi asta încă nu este tot, va trebui să fiți atenți tot timpul şi asta înseamnează multe eforturi inutile. În timp ce, cu înțelepciune şi inteligență puteți economisi şi eforturile, şi timpul. Nu trebuie să ne grăbim, trebuie să lucrăm atenți la primul clişeu pentru ca el să fie perfect. Observați un gravor: dacă este grăbit sau nervos, el trasează pe metal o linie uşor strâmbă şi apoi, s-a terminat, n-o mai poate şterge, este gravată. Dar oamenii nu prea sunt buni psihologi: ei se reped asupra lucrurilor sau a ființelor fără atenție, fără delicatețe sau precizie comițând astfel erori pe care le repetă apoi toată viața. Fac ulterior eforturi pentru a le remedia, dar în van; aceleaşi prostii, aceleaşi slăbiciuni, aceleaşi vicii se repetă la infinit. Căci această lege este

valabilă în toate domeniile. Un om se apucă de fumat, de îmbrățișat fete, de băgat mâna în buzunarele altora, şi s-a terminat, clişeul este imprimat în memoria celulelor, el se va repeta mereu. Este la fel ca în imprimerie. Dacă nu schimbați clişeul, veți imprima mereu acelaşi text.

Cunoaşterea ne fereşte de supărări, de decepții şi de amărăciuni. Dar oamenii care nu au instructori, îşi permit câte puțin din orişice şi totul se înregistrează.

Natura este fidelă şi corectă, ea înregistrează totul. Obişnuiți să spuneți:" Fac asta doar o dată, pentru prima şi ultima dată!" dar fapta s-a înregistrat şi veți începe de două ori, de trei ori de zeci de ori... De aceea nu este de loc recomandabil să vă lansați în aventuri riscante cu titlu de experiențe, aşa cum este astăzi obiceiul, mai ales la tineri, care vor să guste totul, să cunoască totul, să experimenteze totul. Şi atunci se aruncă în plăceri, pasiuni, nebunii: drogul, violența, sexualitatea fără frâu...

Da, dar iată că, odată gravat clişeul, când tinerii vor să se redreseze şi să urmeze o altă cale, ei nu o mai pot face şi de aici vine tragedia.

Şi totuşi, există un mijloc de a scăpa de sub influența clişeelor vechi. Metoda este simplă: trebuie pregătite clişee noi, având o altă atitudine, obişnuiți-vă să aveți gânduri şi sentimente diferite, să faceți alte gesturi. Începeți, astfel, o nouă înregistrare.

Să luăm ca exemplu un tren: orişice ați întreprinde, el va merge numai pe direcția şinelor pe care a fost plasat şi dacă vreți să meargă în altă direcție, va trebui să montați alte şine. Ei bine, clişeele sunt nişte şine, şi discipolul trebuie să traseze în el însuşi alte şine, adică să-şi propună un alt ideal, alte tendințe, alte interese. Dacă nu ştie cum să procedeze, degeaba va spune: "Am să mă schimb, am să mă îmbunătățesc. Data viitoare va merge mai bine"... dar cum el nu a făcut nimic pentru a se îmbunătăți, şi data viitoare va fi la fel ca cea precedentă, iar trenul va trece prin acelaşi loc. Nu este nevoie să spuneți nimic, dar să schimbați direcția şinelor, adică
să introduceți un clişeu nou: trenul va urmări această nouă direcție. Dar trebuie să fiți conştienți de faptul că introducerea unui nou clişeu nu însemnează ştergerea celui vechi: nu, el nu se şterge, el rămâne în arhive, în subconştient, numai că este ascuns sub alte straturi. Dar pentru ca el să rămână îngropat acolo, trebuie să fiți de o deosebită vigilență, altfel cum ați scăzut vigilența, vechiul clişeu se va manifesta.

Trebuie să ştiți că nimic nu se şterge, nimic nu dispare, pentru că inteligența cosmică, care ține foarte mult să aibe arhive, a avut grijă să păstreze întreaga istorie a lumii, tot trecutul de mii de ani. De ce credeți că oamenii sunt singurii care păstrează arhive? Natura le păstrează şi ea, altfel ar fi împiedicată în activitatea ei.

Şi chiar şi voi, pe parcursul evoluției voastre, s-ar putea întâmpla să aveți nevoie să vă cunoaşteți viețile trecute. Cum le-ați putea cunoaşte dacă totul s-ar şterge şi dacă nicăieri aceste vieți trecute nu ar fi menționate? În realitate nimic nu s-a şters şi dacă ajungeți să accedeți la aceste arhive, puteți să vă citiți întreaga istorie, diferitele țări în care ați viețuit, ce ați fost, lucrurile importante pe care le-ați înfăptuit sau crimele pe care le-ați comis. Şi veți înțelege atunci Legile Karmei, motivul pentru care acum vă aflați într-o situație sau alta.

Dacă Marii Inițiați ne-au adus o întreagă ştiință referitoare la Justiția Divină, este pentru că ei au avut posibilitatea de a face acest studiu. Şi voi puteți face aceleaşi studii şi veți ajunge la aceleaşi concluzii. Drumul există, este suficient să îl parcurgeți.

Unele persoane sunt obsedate de gânduri sau de sentimente asemenea unor roiuri de viespi de care nu pot scăpa. Cum se explică aceasta? Este mult de explicat. Spaţiul este străbătut de tot felul de forţe, de curenţi, de entităţi care au fost create de fiinţele care îl populează. Unele dintre creaţiile noastre sunt foarte frumoase, dar altele sunt monstruoase şi când găsesc o poartă deschisă, ele intră. Dacă nu sunteţi prudenţi, atenţi şi legaţi de lumea sublimă şi vă lăsaţi mintea, sufletul, inima deschise tuturor hoinarilor din spaţiu, veţi putea fi deseori incomodaţi. Şi invers, dacă ştiţi cum să vă pregătiţi interior puteţi să atrageţi doar forţe benefice care vor veni să vă viziteze sau să vă însoţească pentru a vă inspira şi a vă bucura tot timpul.

Veţi spune:,"Dar gândurile şi sentimentele constituie clişee!". Nu, sunt forţe pe care clişeele le atrag. Şi atunci ce sunt clişeele? Atitudinile, obiceiurile pe care ni le-am format sunt cele care determină felul influenţelor pe care noi le atragem. Dacă clişeele sunt foarte frumoase, imaginile care vor veni să se imprime în voi vor fi foarte frumoase, dar dacă aceste clişee sunt deformate, bineînţeles că nu va ieşi ceva prea grozav.

Aşezaţi un talisman benefic undeva, şi el va atrage influenţele corespunzătoare forţelor cu care este impregnat, în timp ce un talisman malefic, aşezat de exemplu pe pragul unei case, va atrage asupra locuitorilor casei tot felul de nenorociri. Şi iată cum, din nefericire, oamenii poartă în ei înşişi "talismane" malefice pe care le-au pregătit de multă vreme datorită ignoranţei lor şi viciilor lor şi cu care nu fac altceva decât să atragă răul.

Pentru a modifica destinul, trebuie schimbate clişeele, adică făcute eforturi pentru a crea noi obişnuinţe, noi atitudini, până ce vechiul clişeu va fi acoperit de unul nou. De exemplu, un om se hotărăşte că nu-şi va mai calomnia vecinul sau că nu se va mai înfuria. Dar iată că, întrucât nu a schimbat clişeul, la prima încercare ratează. Este decepţionat, suferă, regretă, îşi promite că cu proxima ocazie se va comporta altfel... Dar şi data viitoare povestea se repetă identic. Pentru ca să nu se mai întâmple la fel, el trebuie să facă efortul de a modifica ceva în ceea ce face şi în modul în care o face şi atunci când reuşeşte o dată, are toate şansele de a reuşi şi dăţile următoare, căci noul clişeu se gravează din ce în ce mai adânc. Aceasta este valabil pentru toate celelalte tendinţe negative de care vreţi să scăpaţi: necinstea, senzualitatea, mîncarea fără măsură, lenea şi altele. Din ziua în care aţi reuşit să implantaţi în voi clişeul ideal, din ziua aceea puteţi dormi liniştiţi, căci el va fi cel care se va ocupa de a atrage tot felul de lucruri minunate care vor începe să vină la voi de la marginile universului; de cum văd noile clişee pe care le-aţi introdus în voi, ele pornesc la drum... dar aveţi răbdare, căci este nevoie de timp pentru a parcurge milioanele de kilometri pentru a ajunge până la voi!

Destinul omului este înscris în clişeele cu care el vine pe pământ. Când privim copii mici, ei ne încântă căci au un aer atât de nevinovat! Dar dacă am cunoaşte clişeele cu care aceşti copii au venit pe lume şi la ce acte îi vor împinge aceste clişee în ziua în care ele se vor manifesta, ne-am minuna mai puţin. Fiecare vine pe pământ cu clişeele pe care şi le-a pregătit în încarnările anterioare, iar gândurile şi sentimentele care vin să îl chinuie nu sunt altceva decât consecinţele clişeelor pe care el şi le-a format. În timp ce, în cel ce şi-a format clişee bune, orice s-ar întâmpla, nimic rău nu poate pătrunde. El simte doar în preajma lui curenţii răi, dar este apărat.

Şi acum, vă voi mai da încă o metodă. Sunteţi cuprinşi de gânduri sau sentimente negative şi orice aţi întreprinde pentru a le goni, nu reuşiţi, ele continuă: nu lucraţi încă de

suficientă vreme la schimbarea clişeelor pentru ca această muncă să îşi arate deja rezultatele. Ce puteți face atunci, în această situație? Puteți lua o atitudine de observator. Vă îndepărtați puțin şi începeți să observați liniştiți toate aceste ființe şi entități rele, manifestările lor, manevrele lor. Numai simplul fapt că le luați sub observație vă plasează deja deasupra lor şi atunci iată ce se petrece: când se simt observate, încep să fie stingherite... şi dacă în acel moment proiectați asupra lor nişte raze de lumină, ele se împrăştie pentru că nu le place lumina. Ele pot reveni, şi

este aproape sigur că vor reveni (atâta vreme cât încă nu ați instalat în voi clişee noi, ele vor reveni), dar le veți pune din nou sub observație, veți proiecta din nou asupra lor un fascicul de lumină şi astfel veți sfârşi prin a le înlătura. Da, pur şi simlu pentru că v-ați plasat deasupra lor. Iată secretul.

În viață există o lege: cel care se află deasupra deține supremația, puterea de comandă, dreptul de a pretinde, de a amenința. Chiar dacă este nebun, un rege poate pune în mişcare o armată întreagă. De ce? Pentru că prin poziția sa, el este superior. Deci, şi voi, dacă prin vigilență vă plasați deasupra acestor entități, ele sunt obligate să vă dea ascultare. Iată, aveți acum metode. Deci, de acum înainte, în loc să plângeți, să vă smulgeți părul din cap, folosiți-le. Metoda cea mai eficientă este bineînțeles aceea de a schimba clişeele, dar este nevoie de mult mai mult timp şi efort.

Vedeți câte lucruri sunt de învățat! Viața este atât de vastă şi de bogată încât încă nici nu ştim ce este ea de fapt! De aceea este necesară o Şcoală Inițiatică pentru a învăța cum să lucrăm în această viață, cum să declanşăm sau, din contră, să neutralizăm o forță sau alta. Numai cu această condiție vă puteți dezvolta armonios.

CAPITOLUL VII **ALTOIUL**

Există o ştiință cu ajutorul căreia, dacă o cunoaşte, omul poate nu numai să-şi remedieze defectele, pasiunile, tendințele inferioare, ci chiar să profite de pe urma lor. Această ştiință este cea a altoirii.

Ştiți, desigur, că agricultorii au găsit această tehnică pentru a ameliora calitatea fructelor. Dacă, de exemplu, unui păr sălbatic foarte viguros, dar care nu produce decât fructe sălbatice i se pune un altoi de la un păr de o calitate excelentă, acesta va profita de vigoarea arborelui sălbatic şi va da nişte pere minunate. Dar, în această operație, trebuie cunoscute legile naturii, căci nu orice altoi poate fi grefat pe orice fel de arbore. Există afinități şi corespondențe şi între fructe, iar pe un arbore care face fructe cu sâmbure nu poate fi altoit un altul care face fructe cu semințe.

Oamenii se consideră experți în aceste tehnici, dar când este vorba de domeniul lor psihic sau spiritual, nu mai sunt la fel de capabili, nici la fel de îndemânatici. Vedem savanți cunoscuți, mari scriitori, artişti, filozofi, oameni politici tributari unor vicii, unor pasiuni de care nu se pot lepăda. Câți artişti foarte talentați, chiar geniali, au fost victimele patimii băuturilor, ale drogurilor, s-au ruinat la jocuri de noroc sau din cauza femeilor. Nu am să-i numesc aici... şi au murit având aceste slăbiciuni. Dacă ar fi cunoscut legile altoirii ar fi putut grefa pe aceste slăbiciuni calități şi virtuți.

Cum trebuie procedat? Să presupunem că întrețineți o relație de dragoste foarte senzuală. Considerați-o ca pe o formă minunată, un copac formidabil din care puteți extrage energiile altoind pe el o ramură dintr-o altă dragoste pură, nobilă, elevată... şi

atunci, sevele produse de natura vostră inferioară vor urca, vor circula prin aceste ramuri, prin aceste amprente, aceste noi circuite trasate în creierul vostru, vor produce nişte fructe extraordinare, o dragoste miraculoasă care vă va aduce inspirații şi încântări nemaiîntâlnite. În loc să vă facă viața imposibilă, senzualitatea vă va servi ca o forță puternică care vă va conduce până la Mama Divină, până la Tatăl Ceresc. Şi dacă vanitatea voastră este aceea care vă consumă toate forțele, toate energiile, puteți face de asemenea un altoi. Dacă în loc să doriți mereu să apăreți glorios în fața lumii, a naivilor, a prostănacilor, veți lua hotărârea de a mobiliza această vanitate şi a o pune în slujba unui ideal, ea va deveni o forță formidabilă care vă va stimula, vă va proiecta către Cer, şi într-o zi ea se va trasforma din vanitate în glorie divină.

Dacă sunteți coleric, este posibil ca din cauza acceselor de furie să vă fi distrus deja până acum câteva prietenii şi să vă fi stricat unele premise bune pentru viitor. Ei bine, aveți posibilitatea de a transforma această forță brutală, care izbucneşte ca un tunet, de a o sublima, prin altoire, devenind un neobosit luptător pentru a combate şi a învinge tot ceea ce este inferior, un soldat al lui Hristos, un servitor al lui Dumnezeu, de neînvins. În loc să distrugeți ceea ce este minunat, forța voastră marțiană vă va ajuta să construiți. Este suficient să găsiți altoiurile potrivite.

Clişeele şi altoiurile sunt două metode diferite pe care trebuie să învățați să le utilizați. Clişeele trebuie să le înlocuiți, dar cu altoiurile este altceva, este suficient să le adăugați. Pentru altoire trebuie să păstrați rădăcinile, să nu le smulgeți niciodată, căci ele sunt foarte viguroase ca şi trunchiul; pe ele trebuie să aplicați altoiul, pentru că ele sunt cele care conțin forța. Aceste forțe le puteți lega de o entitate, de un spirit luminos, de un înger sau de un arhanghel. Acestea sunt altoiurile. Toți Inițiații au fost obligați să pună altoiuri, s-au legat întotdeauna de ființele cele mai sublime, iar fructele pe care le-au dat au fost din cele mai bune.

Veți spune: ”În istorie există un anume erou, un anume sfânt, un anume profet, pe care îl admir şi care mă inspiră. În el voi afla altoiurile pe care le caut.” Da, există şi această posibilitate, dar cum ei se află undeva departe, în trecut, nu le veți putea vorbi şi nici nu veți putea intra în relație cu ei ca şi cu o ființă vie. Sau chiar şi atunci când, dintre cei în viață pe care îi cunoaşteți, alegeți ca model un prieten, un filosof, un artist pe care îl admirați, este bine, dar altoiurile vor fi întotdeauna imperfecte, căci acele ființe au şi ele anumite slăbiciuni, anumite lipsuri, nu sunt de neclintit, nici absolut de puternici, generoşi, luminoşi sau plini de căldură.

Există însă o ființă care depăşeşte în inteligență, în dragoste, în putere, în generozitate toate făpturile pe care le putem întâlni pe pământ, şi care constituie o mare sursă distribuitoare de altoiuri: aceasta este Soarele. Lui trebuie să vă adresați pentru a vi le procura. De acum încolo, în timp ce veți contempla răsăritul Soarelui, îi veți spune: ”O, dragul meu Soare, doresc să înțeleg atât de multe lucruri, dar mă simt atât de limitat! De aceea mă întorc către tine care eşti lumina, care luminezi întreg pământul, ca să-mi dăruieşti şi mie, te rog, câteva altoiuri din inteligența ta.” Şi el vi le va dărui, gratuit, vă garantez! Şi atunci veți pune aceste altoiuri în creierul vostru.

S-ar putea să vă trimită chiar şi un specialist, dacă voi nu ştiți cum să procedați. Apoi veți putea cere şi alte altoiuri: de bunătate, de frumusețe, de inteligență... În Soare se află totul, puteți să cereți tot ceea ce doriți. Numai să nu cereți toate altoiurile deodată, ci unele după altele, căci în timp ce vă veți ocupa de unul, celelalte se vor usca şi vor muri.

Unii dintre voi se întreabă dacă glumesc... Nu, vorbesc foarte serios, şi tot ceea ce vă spun acum a fost verificat de mine timp de ani de zile. Şi încă nu v-am spus totul în această privinţă, dar ceea ce eu nu vă voi spune, vă va spune Soarele însuşi. Tot ceea ce cunosc eu, mi-a fost comunicat de către Soare. Sunteţi miraţi aflând că Soarele poate face revelaţii, dar acesta este adevărul!

Un mare maestru vă poate da câteva altoiuri, este posibil, pentru că, în mod simbolic, prin lumina şi căldura lui (înţelepciunea şi dragostea) el este un reprezentant al Soarelui, dar nici un maestru nu poate fi comparat cu Soarele. Bineînţeles că un om poate fi asemănător lui, în măsura în care el luminează, încălzeşte şi vitalizează făpturile din jurul lui. Dar el, Soarele, luminează, încălzeşte şi hrăneşte întregul pământ; prin el totul se naşte, creşte şi se coace. Puterea unui Iniţiat nu poate fi atât de mare, chiar dacă el face bine oamenilor. Nimeni nu se poate asemui Soarelui.

Razele Soarelui au puterea de a înlocui tot ceea ce este uzat, impur sau întunecos în voi, cu condiţia să învăţaţi cum să le primiţi. Dacă vă deschideţi lor cu tot sufletul, ele încep să lumineze: ele înlocuiesc omul vechi din voi şi vă regenerează, vă reînnoiesc, vă reînvie; gândurile voastre, sentimentele, faptele, toate devin altele. Din păcate, oamenii care simt senzaţii grozave când mănâncă, beau, fumează sau se îmbrăţişează nu simt nimic atunci când se află în faţa Soarelui. Aceasta este din cauză că se află la un nivel de vibraţii prea scăzut; şi atunci, tot ceea ce este inferior îi impresionează, acţionează asupra lor, în timp ce razele Soarelui îi lasă indiferenţi.

Dar, cu cât discipolul avansează, evoluează, el devine mai sensibil la razele Soarelui şi ele produc în el revelaţii, încântări, senzaţii cu adevărat cereşti.

Iată încă un lucru complet nou: psihologia încă nu a descoperit că de noi depinde ca razele Soarelui să producă în sufletul nostru, în inima noastră, fenomene de cea mai mare importanţă, care ne pot regenera, renaşte. Dar bineînţeles că trebuie să ne pregătim, altfel vom rămâne mereu în afara Soarelui. Trebuie să ne pregătim cu câteva zile înainte, cu luni înainte pentru a fi liberi, lucizi, pentru a simţi ce sunt razele Soarelui, cât sunt de puternice, de pure, de divine.

Dar cel mai puternic, cel mai sublim altoi este acela de a te lega la Domnul, spunând: ”Doamne, eu simt că nu sunt nimic. Acceptă, Te rog, să pătrunzi în mine, să lucrezi şi să Te manifeşti în mine. Eu vreau să lucrez pentru Împărăţia şi pentru Dreptatea Ta.” Şi dacă în acel moment Dumnezeu acceptă copacul vostru, adică pe voi înşivă, care în trecut produceaţi fructe ce nu puteau fi mâncate, va produce pe viitor fructe delicioase şi parfumate. Au rămas doar rădăcinile şi trunchiul, dar altoiul, adică lumea invizibilă, lumea divină, lumea cerească a produs fructele Sale.

Ce s-a întâmplat în fapt? Aţi consacrat Cerului toate forţele brute şi clocotitoare din interiorul vostru, şi Cerul le-a luat pentru a le transforma. Se întâmplă să găsiţi în pădure pere mici sălbatice, necomestibile, dar dacă le puneţi câteva minute în cuptor, ele devin dulci şi comestibile. Ce s-a petrecut? Căldura le-a transformat. Şi dacă omul este în stare să facă ca nişte pere să devină bune de mâncat, oare credeţi că nu este în stare lumea invizibilă să transforme toate fructele voastre acre în fructe zemoase şi dulci?

Un discipol care îşi cunoaşte tendinţele inferioare, cere altoiuri spunând: ”Doamne Dumnezeule, dacă sunt singur, nu voi reuşi să mă transform, te rog, ajută-mă Tu, dispune Tu de mine, lucrează Tu prin mine, sunt în serviciul Tău, voi împlini voia Ta.” Şi în acel moment, probabil că nu Domnul Însuşi va fi cel care va veni, dar El va trimite pe unul din

îngerii sau din arhanghelii Săi, aşa cum le-a trimis şi patriarhilor, profeților, apostolilor şi tuturor sfinților: îngerii au venit să îi viziteze şi să îi instruiască.

Acestea sunt probleme de o importanță deosebită şi acei care le-au neglijat sau le-au ignorat nu vor putea evolua. Oamenii au capul tare, dar viața îşi va asuma sarcina de a-l face "să se coacă". Eu ştiu ce ştiu. Tot ceea ce vă spun, a fost verificat şi experimentat de mine însumi; eu vi le revelez pentru a vă ajuta şi acum este rândul vostru să simțiți, să înțelegeți şi să luați hotărâri pentru a avea rezultate.

Fără a dispune de toate aceste cunoştințe, nu vă puteți îmbunătăți cu adevărat. Dar cunoaşterea nu este suficientă, trebuie să şi iubiți aceste mari adevăruri pentru a dori să le realizaţi, şi trebuie să aveți de asemenea o voință de nestrămutat pentru a persevera în muncă. Iată cele trei condiții necesare: mai întâi cunoaşterea, apoi voința şi în fine puterea.

Unele ființe au realizat o asemenea lucrare asupra propriei lor materii încât ei nu mai sunt aceiaşi. La exterior, bineînțeles nu s-au schimbat vizibil, dar în interior sunt diferiți: ei nu mai suferă ca şi înainte, nu se mai simt la fel de striviți şi de limitați, nu mai sunt în întuneric, ei dețin bogății şi cunoştințe noi, înoată în frumusețe, radiază...
Aceasta este schimbarea!

A te schimba nu înseamnă a deveni de nerecunoscut fizic, nu veți fi încă recunoscut peste tot, este vorba de schimbarea interioară a vibrațiilor, a emanațiilor: vă veți scufunda mâna în apă, iar muribundul care va bea această apă, va învia. Iată adevărata schimbare!

CAPITOLUL VIII **Utilizarea energiilor**

Tot ceea ce este necesar pentru a le face plăcere, pentru a-i amuza, pentru a-i distra se află la dispoziția oamenilor. Recunosc că este atrăgător, interesant, dar pentru mine nu este un motiv pentru ca eu să mă reped la ele, chiar din contră. În fața a tot ce mi se prezintă m-am obişnuit să-mi pun întrebarea: "Cu ce contribuie aceasta la progresul meu spiritual?" Dacă văd că nu cu mare lucru, că va fi mai mult timp pierdut şi energii risipite, nu mă opresc la acel lucru.

Ei da, aşa este, viața are tot felul de tentații şi dacă discipolul nu a învățat încă să se controleze suficient pentru a le rezista, el cade pradă lor, apoi regretă, pentru că simte că a slăbit, că s-a urâțit. Pentru majoritatea oamenilor, este de la sine înțeles să fii tentat şi să cedezi tentațiilor; după unii, chiar pentru aşa ceva te afli pe pământ. Dar să nu ne ocupăm de ceea ce face majoritatea, ci de ceea ce fac discipolii. Discipolul ar putea evita multe dintre erori, dacă înainte de a se lansa într-o aventură, şi-ar spune: "Făcând acest lucru, sau altul, îmi satisfac dorințele, dar care vor fi oare repercusiunile conduitei mele asupra mea şi a celor din jurul meu?" Cel ce nu îşi pune aceste întrebări este apoi mirat de ceea ce i se întâmplă. Nu trebuie să se mire: ceea ce i se întâmplă era de prevăzut, consecințele sunt întotdeauna previzibile.

Veți spune: "Dar nu este posibil să prevezi toate consecințele actelor tale." Da, aveți dreptate, viața este bogată în evenimente de tot soiul, care se pot produce într-un mod cu totul neprevăzut pentru a schimba cursul lucrurilor. Cu excepția celor ce posedă facultatea de a se ridica până la planurile subtile pentru a cunoaşte cu exactitate adevărul, este imposibil să prevezi totul. Dar în ceea ce priveşte esențialul, cu condiția să fii cinstit, sincer, el este uşor de prevăzut. Evident, dacă vrei să te legi la ochi, este cu totul altceva.

Deci, vă repet, în fața oricăror posibilități care vi se oferă, studiați bine situația şi alegeți-o pe aceea care este cea mai benefică progresului vostru spiritual. Căci cunoaşterea modului în care îşi cheltuieşte energiile, în ce domeniu, pentru ce activități, este de o importanță absolută pentru evoluția fiecărei ființe. Aici, fiecare dintre noi este responsabil. Cerul nu ne-a dat viața pentru ca noi să o risipim; tot ceea ce facem se notează, se înscrie. Da, şi în cartea naturii vii puteți citi aceasta: ”Fericiți cei care îşi consacră şi îşi utilizează toate energiile fizice, afective şi mentale pentru binele umanității, pentru Împărăția Domnului şi pentru Dreptatea Sa.”

Dacă veți observa oamenii, veți vedea că ei niciodată nu se gândesc la această chintesență care le-a fost dată pentru a trăi, la cât este ea de prețioasă, cât o prețuieşte Domnul, care este originea ei şi câtă muncă a depus natura pentru a o pregăti şi a ne-o distribui. De aici se vede că omul nu este evoluat, căci îşi cheltuieşte toate forțele în accese de furie, în excese de sexualitate, în activități egoiste şi criminale... Şi iată cum forțele acestea, atât de prețioase, se risipesc pentru a alimenta Infernul. Dacă vă voi spune că oamenii sunt aceia care susțin Infernul, veți fi surprinşi... şi totuşi, acesta este adevărul. Majoritatea oamenilor, prin ignoranța lor, nu fac decât să susțină, să mențină şi să hrănească Infernul; ei sunt foarte instruiți în diferite domenii, dar n-au auzit vorbindu-se niciodată despre responsabilitatea lor în utilizarea energiilor lor şi nu în universități vor afla aceste lucruri.

În calitate de discipol, prima voastră sarcină este să deveniți conştienți de modul în care vă cheltuiți forțele, pentru că ele v-au fost numărate, cântărite, măsurate. Dacă Cerul vede că voi le cheltuiți în acțiuni dăunătoare, el vă va închide robinetele. Va spune: ”Omul acesta este foarte periculos, trebuie legat!” Nu v-ați întrebat niciodată de ce unii oameni au devenit bețivi? Pentru că lumea invizibilă a vrut să îi lege.

Dacă acei oameni ar dispune de toate facultățile lor, ei ar distruge lumea întreagă, utilizându-şi energiile în activități distructive. În timp ce aşa, alcoolul îi cloroformizează, îi abrutizează şi ei ajung în imposibilitatea de a face un rău cuiva. Evident, acesta nu este cazul tuturor alcoolicilor; pentru unii există alte explicații.

Trebuie să fiți mereu conştienți de felul în care vă utilizați energiile, să vă întrebați în ce direcție le canalizați şi în ce scop. Acesta este lucrul cel mai important.

În ziua de astăzi, a te revolta, de exemplu, a devenit o obişnuință, o modă. Se discută, se strigă, se fac manifestații, greve, se dau foc maşinilor, ş.a.m.d, toți se simt îndreptățiți în lupta lor împotriva patronilor sau a unui guvern pe care îl socotesc nedrept şi crud. Eu sunt de acord că nici nedreptatea şi nici cruzimea nu trebuie acceptate. Dar cum se face că toți aceşti revoltați nu şi-au pus niciodată întrebarea dacă nu există cumva şi un motiv de revoltă mai folositor? În loc să-şi piardă timpul şi energiile revoltându-se împotriva unei anumite situații, unei anumite persoane, sau a unui anume partid, de ce nu se revoltă mai întâi împotriva propriilor lor slăbiciuni, a propriei lor mediocrități, a propriei lor lene? Acela da, este într-adevăr un motiv de

indignare, de dezgust, de furie şi merită osteneala de a lupta. A! nu, nu, prostiile lor, viciile lor şi le justifică, şi le mângâie, şi le hrănesc, dar față de ceilalți sunt necruțători!

Înainte de a vă revolta împotriva unuia sau altuia, ceea ce de multe ori nu serveşte la nimic, un adevărat discipol se revoltă împotriva tuturor entităților rele care s-au instalat în el, din vina lui, bineînțeles. El caută să le gonească pentru a se elibera. Dacă revolta există în univers, înseamnă că ea are un rost. Da, dar oamenii nu au înțeles rolul revoltei:

unde, când, cum şi împotriva cui să se revolte... Trebuie să ne revoltăm, dar împotriva tuturor acelora care s-au instalat în noi sub formă de slăbiciuni şi care ne înşală, ne rod. Atunci, totul se va schimba. Câți nu sunt nenorociți, nemulțumiți pentru că sunt conştienți de defectele lor, de slăbiciunile lor! Da, dar ei nu sunt încă suficient de revoltați pentru a ieşi din această situație şi ea continuă. Ei sunt nemulțumiți, bineînțeles, dar nu fac nimic pentru a îmbunățăii situația.

Încetați de a vă mai revolta împotriva soției, a soțului, a şefului ş.a.m.d. şi revoltați-vă împotriva voastră înşivă. Veți spune: ”Da, dar dacă nu mă revolt împotriva celorlalți, ei vor continua să abuzeze”. Nu, nu ați înțeles nimic.

Pentru ca ceilalți să-şi schimbe comportamentul, nu trebuie să îi combateți; ei se vor schimba de la sine când vor simți că voi v-ați schimbat, că radiați, sunteți luminoşi, inteligenți. Deci, revoltându-vă împotriva voastră înşivă îi veți învinge pe ceilalți, îi veți transforma. Eu am găsit acest mijloc. Altfel cum vreți să luptați împotriva atâtor duşmani?

Revoltați-vă împotriva voastră înşivă pentru a vă curăța, pentru că adevărații duşmani se află în voi. Nu îi căutați în afara voastră, ei se află înăuntru.

De exemplu, un om îşi propune: “De acum, am terminat cu femeile, mi-au adus prea multe nenorociri, prea multe supărări, dar dacă el nu s-a revoltat încă niciodată împotriva entităților din interiorul său, care îl îndeamnă mereu în aceiaşi direcție, iată că-l aşteaptă noi necazuri. Şi ce anume îi spun aceste entități: “Bineînțeles, toate femeile care le-ai întâlnit până acum au fost crude, necredincioase, dar cea care îți place acum îți va aduce bucuria, inspirația”, şi bietul nenorocit este din nou prins în capcană.

Cum să vă fac să înțelegeți că sunteți sfătuiți de către duşmani camuflați care nu cer decât epuizarea voastră, ruina voastră? Şi voi, fără ca să vă dați seama, îi mângâiați, îi legănați, îi hrăniți cu energiile voastre cele mai prețioase. Ei bine, a venit acum momentul să vă revoltați, începând prin a recunoaşte că duşmanii voştri cei mai mari nu sunt în exteriorul vostru, ci în voi. Şi atunci când veți izbuti să vă învingeți duşmanii interiori, veți ajunge să vă învingeți şi duşmanii din afară, prin exemplul vostru, prin atitudinea voastră, prin vorbele, privirile şi emanațiile voastre.

De ce oamenii nu au găsit încă aceste mijloace? Cuțitele, revolverele, bombele n-au rezolvat niciodată problemele. Ia gândiți-vă, oare de când se folosesc acestea s-au îmbunătățit cumva lucrurile cu adevărat? Începeți deci, prin a vă revolta împotriva voastră înşivă, şi apoi, slavă Domnului, va fi întotdeauna suficientă vreme pentru a vă revolta împotriva celorlalți, dar prin măreția şi atotputernicia dragostei.

Nu uitați niciodată că Cerul vă priveşte de sus şi priveşte la tot ceea ce faceți cu toate bogățiile pe care vi le-a dăruit: le utilizați într-un scop pur egoist sau într-unul divin? Dacă v-ați pune foarte clar această problemă în fiecare zi, cât de multe lucruri ați putea îmbunătăți în voi înşivă! Bineînțeles că nu veți reuşi imediat, dar veți învăța cel puțin să fiți conştienți. Altfel rămâneți supuşi Karmei.

Atâta vreme cât nu v-ați luat conştient viața în mâini, pentru a reuşi să acordați toate particulele ființei voastre cu vibrațiile divine, veți rămâne la bunul plac al forțelor oarbe ale naturii. Majoritatea oamenilor sunt în această situație, căci nu li s-a arătat importanța prelucrării interiorului lor. Dar să ştiți că, dacă vă opuneți Inteligenței cosmice ducând o viață contrară planurilor ei, vă veți dezagrega şi veți sfârşi prin a dispare. “Inteligența cosmică este foarte crudă, veți spune, dacă ea distruge făpturile ce i se opun”. În realitate, ea nu se ocupă deloc cu aşa ceva. Ea n-a vrut să distrugă niciodată pe nimeni,

dar dacă, din prostie sau din ignoranță vă izbiți de imensitatea ei, forțele împotriva cărora luptați sunt atât de puternice, încât este foarte natural să fiți dizlocat.

Dacă un biet individ porneşte singur împotriva unei armate întregi, el va fi repede anihilat. Dacă, izbindu-se de un geam, o insectă îşi sparge capul, ce vină are geamul? Omul acționează ca şi insecta: se exersează să lupte împotriva legilor divine, împotriva splendorilor universului, îi face plăcere să se certe; dar îl aşteaptă dezagregarea. Nu Dumnezeu este cel care îl va anihila, ci propria lui încăpățânare.

Un discipol caută întotdeauna să se acordeze întâi cu Inteligența cosmică şi pentru aceasta, el începe prin a veghea la modul în care îşi utilizează energiile; asta trebuie să rețineți.

Dintre toate lucrurile pe care vi le spun, la unele trebuie să vă gândiți în fiecare zi, iar la altele, când circumstanțele v-o permit. Dar ceea ce vă spun astăzi, trebuie să aveți mereu în prezent în minte, căci eu nu voi fi mereu cu voi pentru ca să v-o repet. Puteți lăsa deoparte multe alte puncte, dar nu pe acesta. În fiecare zi vi se cere să fiți conştient, să vă dați seama în fiecare situație în ce mod vă folosiți energiile, cu atât mai mult cu cât puteți face aceasta oriunde vă aflați. Pe stradă, în metrou, la dentist, în bucătărie, puteți să aruncați o privire în voi înşivă şi să vă întrebați: ”Ia să vedem, dacă mă angrenez în această activitate, sau în alta, ce am să cheltuiesc?... Oh, la la, voi fi obligat să pierd tot ce am pur şi divin pentru a hrăni porcii. Atunci nu, nu mă angajez în această treabă, energiile mele nu sunt destinate să reînvie morții”. Ca şi Iisus care spunea: ”Lăsați morții să îngroape morții şi voi, cei vii, urmați-mă.” Vedeți, lucrul pentru care vă cheltuiți energiile este un punct esențial pentru evoluția voastră.

CAPITOLUL IX **Sacrificiul, transmutația materiei.**

Foarte puțini sunt oamenii care sunt conştienți că în fiecare zi trebuie să adauge vieții lor câte ceva nou, ceva mai puternic, mai luminos; ei nici măcar nu îşi dau seama la ce pericole se expun trăind o viață domoală în care se complac, la sumedenia de boli fizice şi psihice care îi pândeşte şi care nu aşteaptă decât momentul potrivit pentru a intra în ei, pentru a-i muşca, pentru a-i roade. Inteligența cosmică nu l-a construit pe om într-un chip atât de minunat pentru ca el să se lase să adoarmă, să se cloroformizeze; ea l-a creat pentru ca el să poată înainta neîncetat pe calea evoluției, care îl va conduce până la îngeri... până la Dumnezeu.

În realitate, această lege a evoluției nu acționează numai în existența umană. Fiecare regn din natură, mineral, vegetal, animal, uman... tinde să se apropie de regnul superior.

Pietrele sunt cele mai vechi pe acest pământ, ele sunt inerte, insensibile, fără nici o posibilitate de a se mişca sau chiar de a creşte. De aceea, idealul lor este de a deveni plante.

Idealul plantelor este de a deveni animale. Ele sunt înrădăcinate şi nu pot nici să se deplaseze, nici să aibe sentimente la fel ca şi animalele, de aceea ele doresc să se rupă de sol şi să se mişte. Intrând într-un corp animal, celulele lor vor putea să evolueze. Pentru ele nu există alt mod de evoluție decât acela de a se lăsa mâncate sau arse.

Idealul animalelor este de a deveni oameni raționali. Idealul oamenilor este să devină îngeri, iar cel al îngerilor să devină arhangheli sau divinități. Căci, pe scara evoluției, fiecare categorie de ființe posedă calități pe care precedenta nu le avea.
Deci fiecare tinde să se apropie de cea dinaintea ei, pentru a depăşi stadiul la care a ajuns deja.

Dar trecerea omului la stadiul de înger nu se poate face decât prin foc, prin focul sacrificiului. Aici, etimologia ne va ajuta să înțelegem. În latină, la înger se spune "angelus", la foc "ignis", şi la miel "agnus". În bulgară, la înger se spune "anguel", la foc "ogan" şi la miel "agne". Dacă facem o apropiere între toate aceste cuvinte, vom înțelege de ce Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a fost comparat cu Mielul care trebuia să fie sacrificat înainte de crearea lumii. De unde vine această tranziție? În trecut, atunci când se dorea construirea unei case, în unele țări exista obiceiul de a jertfi prin foc un miel pentru ca construcția să fie solidă şi protejată. Aceasta avea ca scop să le reamintească oamenilor că înaintea creației lumii a fost necesară sacrificarea unui "miel" sau a unei făpturi vii, pentru a edifica această construcție pe baze indestructibile.

Hristos este Mielul Divin, spiritul dragostei care atrage, apropie, susține iar dragostea este aceea care a fost pusă ca bază a creației; el este cel care s-a sacrificat, s-a înzidit, care a impregnat materia acestui edificiu. El este liantul, cimentul care menține coeziunea universului. Peste tot, de la pietre până la stele, dragostea este cea care susține şarpanta. Dacă dragostea dispare, şi corpul nostru începe să se dezagrege, căci puterea dragostei este cea care uneşte toate celulele, toate particulele. Sacrificiul reprezintă manifestarea cea mai înaltă, cea mai divină a dragostei. Este Omega, ultima literă, nu mai există o alta. Iisus a venit pentru a pronunța această ultimă literă. Alții vor veni după el pentru a o realiza, pentru a o pune în aplicare, dar nu vor mai adăuga nimic care să poată depăşi sacrificiul; sacrificiul rămâne pentru eternitate actul cel mai sublim.

Secretul fericirii este de a face sacrificii. Cei care sunt capabili sunt cei privilegiați, ei au înțeles sensul vieții, ei pot deveni tați şi mame. Toți oamenii ştiu că există tați, mame, copii, dar foarte puțini sunt cei care sunt capabili să descopere ceea ce conține această simplă imagine de familie. Tatăl, mama şi copilul sunt un rezumat al unei întregi învățături. Cel ce se poate sacrifica pentru un altul, este copt pentru a deveni părinte. Cel care este incapabil de sacrificiu este încă copil. El este poate părinte în plan fizic, dar este numai o aparență şi Cerul nu o consideră ca atare.

A fi tată sau mamă este un ideal înalt de atins, dar să rămâi copil nu este un ideal. Idealul este să fii întâi tată sau mamă pentru ca apoi să devii copil. Da, căci dacă sunteți fruct, puteți apoi să deveniți sământă, aveți dreptul; dar dacă încă n-ați devenit fruct şi vreți să deveniți sământă, aceasta nu este posibil, căci semințele vin după fructe şi pentru a da acest fruct, trebuie să fii tată sau mamă, trebuie să fii capabil de dragoste impersonală. Idealul este, deci, să devii tată sau mamă pentru a putea aduce copilul pe lume, adică sacrificiul, fructul impersonal al tatălui şi al mamei care sunt luminați. Toți cei care nu ştiu să facă sacrificii nu pot aduce pe lume
copii, pentru că încă nu sunt copți.

La 13 sau 14 ani, copilul ajunge la perioada de pubertate. Pubertatea este o fază de transformare a ființei umane; din egoist şi personal cum era, el devine capabil să dăruiască, să producă, adică să facă sacrificii. Înainte de pubertate, copilul este ca un pământ steril care preia mereu. Dar după pubertate este capabil atât fizic cât şi psihic să producă fructe.

Iată de ce vă pot spune că dacă nu aveți acest izvor care să țâşnească în voi, adică dacă dragostea voastră nu este pură şi dezinteresată, totul va fi secat şi nu vor exista recolte, nu veți da nici flori şi nici fructe, veți fi un deşert, un pământ sterp. Şi cine vrea să frecventeze un pământ sterp?

Bineînțeles că sacrificiile pe care le faceți trebuie să aibe un rost. Există persoane care, aşa-zicând, fac sacrificii şi se căsătoresc cu un bărbat sau cu o femeie, pentru că prin această căsătorie, cred ei, îl vor salva pe acel bărbat care este bețiv sau pe acea femeie care este neurastenică. Dar chiar vor reuşi ei, oare, să-i salveze? Numai Dumnezeu ştie! Vedeți, aici bunătatea, generizitatea nu lipsesc. Ceea ce lipseşte este lumina. Oamenii sunt orbi şi nu pot prevedea. Şi atunci, este păcat că toate aceste calități, aceste virtuți să fie cheltuite în zadar. Este mai bine ca ele să fie consacrate unui lucru divin, care va ajuta mii de persoane şi nu una singură. Şi mai mult decât atât, nici nu este sigur că acea persoană poate fi ajutată. Ceea ce este însă sigur, este că cel care a vrut să o ajute va deveni şi el o victimă.

Decideți-vă deci să lucrați pentru o idee divină şi toate sacrificiile pe care le veți face pentru această idee se vor transforma în aur, în lumină, în dragoste. Iată secretul. Cel mai mare secret este ideea, ideea pentru care lucrați. Dacă lucrați pentru voi înşivă, pentru a vă satisface dorințele, pasiunile, poftele, toate sacrificiile pe care le veți face pentru a reuşi se vor transforma în cenuşă, nu îi lumină. Mulți oameni sacrifică un capital enorm de bani, sănătate, dar cum scopul lor este mai mult sau mai puțin pământesc, aceste sacrificii nu vor duce la cine ştie ce rezultate. Iată ceea ce nu se cunoaşte: cât de importantă este ideea care stă în spatele fiecărei acțiuni. Ideea este latura magică, piatra filozofală care transformă totul în aur. De aceea vă spun: lucrați pentru o idee divină, pentru ca lumina să triumfe în lume, pentru ca Împărăția lui Dumnezeu să vină pe pământ. Tot ceea ce veți face pentru această idee se va transforma în aur, adică în sănătate, în frumusețe, în lumină, în forță.

Noi trebuie să-i oferim Cerului în dar viața noastră şi să spunem: "De acum înainte voi părăsi plăcerile şi bucuriile trecătoare, care nu îmi aduc nimic, şi voi lucra pentru Împărăția Domnului". Şi veți sacrifica tot mai mult activitățile care vă urâțesc şi de asemenea unele impulsiuni inferioare cum sunt: furia, gelozia, ura... De ce? Pentru a elibera forțele spirituale care sunt limitate şi subjugate de către aceste obiceiuri, căci obiceiurile sunt acelea care vă împiedică să dați fructe. Priviți copacul: când este năpădit de insecte, el nu poate da fructe şi trebuie curățat cu ajutorul insecticidelor. Tot aşa, trebuie să eliminați din corpul, din inima şi din voința voastră toate aceste plăceri nesănătoase care sunt pe cale să aspire sucul destinat să hrănească Eul vostru superior. Nu puteți da fructe, nici nu puteți face sacrificii, pentru că adăpostiți în voi alte făpturi care vă beau şi vă epuizează forțele. Trebuie să vă lepădați de aceste insecte şi de aceste omizi.

Pot să vă mai dau o mulțime de magini pentru a vă face să înțelegeți această idee! Luați de exemplu o sticlă: dacă ea este deja plină, cum veți face pentru ca să introduceți în ea un alt lichid? Trebuie mai întâi să o goliți. La fel se întâmplă şi cu ființa umană. Dacă ea nu se goleşte de vicile sale, de obiceiurile dăunătoare, cum vor putea virtuțile şi calitățile divine să se instaleze în ea? Este deja plină!... Iată adevăratul sens al sacrificiului: să goleşti, să renunți la anumite obiceiuri rele, pentru a putea introduce în tine altceva. De cum renunțăm la un defect, o calitate vine să-i ia locul în noi.

Cartea naturii stă dechisă în fiecare zi în fața voastră, şi puteți găsi în ea tot ceea ce aveți nevoie pentru comportamentul vostru curect în viață. De ce nu căutați să înțelegeți aceasta? De ce nu vă folosiți ochii pentru a vedea şi urechile pentru a auzi? Pentru că sunteți prea ocupați cu bucuriile şi cu plăcerile care vă împiedică. Când vă veți hotărî să renunțați la aceste lucruri şi la aceste plăceri, veți descoperi nişte forțe formidabile, ochii voştri se vor deschide şi veți descoperi tot ceea ce este scris în cartea naturii. Iată secretul!

Vă aflați câteodată în fața unor probleme de neînțeles pentru voi şi vă spuneți: "Eu de ce nu înțeleg? Sunt alții care înțeleg!" Dați-vă singuri răspunsul: "Este pentru că eu mă complac în bucurii şi plăceri inferioare care îmi consumă forțele. Iată de ce nu îmi mai rămân şi pentru ochii mei interiori". Nu există o altă explicație pentru incapacitatea voastră de a vedea. Forțele voastre trebuie să fie disponibile pentru a se duce în altă parte şi a trezi alte celule. Dar oamenii sunt neştiutori şi spun: "Trebuie să mai gust din această plăcere căci dacă renunț, voi suferi". Ei nu au înțeles nimic! Cerul nu ne cere să suferim, ci să ne rafinăm plăcerile, să le facem mai subtile, mai pure.

Cu cât renunțați mai mult la plăcerile trecătoare, cu atât sunteți mai pătrunşi de viața adevărată. Cel care astăzi mă va putea înțelege, îşi va schimba complet viața, căci ceea ce vă spun eu acum este realitatea şi nu cuvinte goale.

II

Pentru majoritatea oamenilor, cuvântul sacrificiu este însoțit de ideea de dificultate, de privațiune, de suferință. Ei bine, tocmai aici se înşeală. Ştiința inițiatică spune că sacrificiu nu este o privațiune ci o substituire, o transpunere, o deplasare într-o altă lume. Aceeaşi activitate se continuă, dar cu materiale noi, pure şi luminoase.

Sacrificiul este deci transformarea unei materii în alta, a unei energii în alta; renunțăm la ceva pentru a căpăta altceva, mai bun, în loc. Iată ce este sacrificiul. Luați, de pildă, o bucată de cărbune: este neagră, urâtă, murdară; o sacrificați şi ea devine foc, căldură, lumină, frumusețe. Cel care nu vrea să facă sacrificii, rămâne în urâciune, frig şi întuneric.

Atâta vreme cât veți trăi cu ideea că sacrificiul vă va aduce suferință şi vă va sărăci, bineînțeles că nu veți fi dispuşi să faceți sacrificii. De aceea trebuie să adoptați punctul de vedere inițiatic: el ne învață că nu trebuie să renunțăm la un lucru decât pentru a-l înlocui cu altul mai bun. Vreți să renunțați la un obicei dăunător: de exemplu jocul, băutura sau femeile?... Atâta vreme cât nu îl înlocuiți, el va veni să vă tenteze, să vă chinuiască, pentru că nu ați trezit în voi o altă cerință capabilă să să o învingă pe prima, şi putem spune că vă expuneți chiar la pericole grave, pentru că această renunțare devine o refulare. Atâta vreme cât oamenii nu vor înțelege aceasta, ei vor trece prin experiențe foarte dureroase şi atunci, bineînțeles că vă vor explica că nu este cazul să faceți sacrificii, căci nu numai că nu veți reuşi, dar veți fi chiar şi mai nenorociți.

Nu trebuie să vă privați, nu trebuie să renunțați, doar să vă deplasați, adică să faceți sus ceea ce făceați jos: în loc să beți apă dintr-o baltă unde abundă microbi, să beți apă dintr-un izvor pur şi cristalin. Să nu beți deloc, ar însemna moartea. Dacă cineva vă va spune că nu trebuie să beți, numai apa din canalizări este cea pe care nu trebuie să o beți, altfel trebuie să beți, dar să beți apa cerească. Şi această idee este exprimată simbolic în Geneză. Când Adam şi Eva se aflau în Paradis, Dumnezeu le-a permis să mănânce din

fructele tuturor arborilor, mai puţin din fructele Arborelui Cunoaşterii Binelui şi Răului. Dumnezeu nu voia să-i priveze pe Adam şi Eva de hrană, El voia doar să-i facă să înțeleagă că există hrană mai bună şi mai benefică decât alta.

Un adevărat spiritualist nu se privează: el mănâncă, bea, respiră, iubeşte, dar în stări de conştiinţă minunate, necunoscute pentru omul obişnuit. Când vorbim despre renunțare, oamenii se înspăimântă şi îşi spun: ”Dacă renunţ, am să mor”. Şi este adevărat că vor muri. Dacă ei nu înţeleg că prin renunțare vor accede la ceva mai bun, ei vor muri. Nu este vorba de a renunța la a bea, a dormi, a respira, a iubi, a face copii, ci de a le face pe toate acestea într-un mod superior. În fiecare zi trebuie să ne preocupăm să facem această înlocuire pentru a crea o mişcare, o circulație a energiilor, altfel totul stagnează, se atrofiază şi iată mucegaiul, fermentația, putreziciunea. Mereu trebuie să curgă apă proaspătă. Şi pentru a face să curgă această apă, trebuie să ne legăm în fiecare zi de Cer, să medităm şi să ne rugăm, căci cu adevărat nou este numai ceea ce vine din Ceruri.

Bineînțeles că oamenii găsesc adesea singuri soluția înlocuirii. Când o femeie vrea să scape de un soț care îi aduce numai încurcături, ea caută un altul. În mod instinctiv, oamenii se conduc după preceptele înțelepciunii eterne, numai că ele nu sunt întotdeauna bine aplicate. Un om crede că, schimbând femeia, va fi mai fericit: nu este însă sigur că astfel va găsi fericirea. Este chiar posibil ca voind să scape de o scorpie, să dea peste o alta şi mai rea! Sau se doreşte schimbarea unui regim politic, dar nici următorul nu este mai bun. Oamenii simt în mod confuz că trebuie să schimbe ceva, da, numai că schimbările nu trebuie făcute atât în exterior, cât în Sine.

Să revenim la exemplul focului, pe care vi l-am dat înainte. De ce Inițiații, atunci când trebuie să facă o ceremonie magică, sau preoții, atunci când trebuie să oficieze slujba, aprind cel puțin o lumânare, o veioză, pentru ca lumina să fie prezentă? Ceea ce vă voi revela în legătură cu acest subiect este extrem de important şi veți fi obligați să realizați acest lucru în viața voastră după ce îl veți cunoaşte. Pentru a alimenta flacăra, lumânarea îi furnizează materialele şi făcând aceasta, ea se micşorează. Combustia este deci un sacrificiu. Dacă nu există sacrificiu, nu va exista nici lumina. Pentru ca lumina şi focul să existe, este necesar un combustibil şi acest combustibil este lumânarea. Şi noi reprezentăm o lumânare, avem tot felul de materiale combustibile. Aceste materiale fără culoare, moarte, sunt defectele, viciile noastre. Singur focul sacrificiului le va putea aduce la viață, le va putea face luminoase, cu condiția ca o scânteie să vină şi să dea foc materiei.

Atâta vreme cât omul duce o viață obişnuită, el rămâne făcut din materie neînsuflețită, neagră, ca un copac mort. El se luminează, se înfrumusețează, prinde viață, se încălzeşte numai după ce a fost vizitat de focul spiritului. Numai că, pentru aceasta, el trebuie să-şi sacrifice viața egoistă. Ceea ce îi împiedică pe oameni să facă acest sacrificiu, este teama de a dispare. Bineînțeles, există ceva care va dispare, este adevărat, dar acest ceva trebuie să dispară pentru ca altceva să poată lua naştere.

Substanța lumânării dispare pentru ca să apară lumina şi căldura. Veți spune că după un timp, din lumânare nu va mai rămâne nimic; da, dar omul poate arde nelimitat. Odată aprins, el nu se mai poate stinge. Întotdeauna va exista în el o materie care va arde.

Idealul este de a arde pentru focul sacru al dragostei divine, căci în această vâlvătaie veți găsi secretul vieții. Majoritatea oamenilor încă nu au fost aprinşi, ei nu vor să sacrifice nimic din natura lor inferioară, ei nu vor să fie consumați, de aceea rămân ca nişte

lumânări stinse. Ei trebuie să ia o hotărâre. Pentru a avea această lumină şi această căldură, va trebui ca într-o zi să se hotărască şi să ardă totul.
Uitați-vă la un foc: cu câtă plăcere aduce lumea crengi pentru a-l alimenta! Aceste crengi ar putea rămâne undeva, părăsite, inutile. Dar, odată aprinse, priviți câtă bucurie ne produce focul. Şi toate aceste energii se ridică în sus către soare, înapoi de unde au venit... Trozniturile pe care le auziți, sunt bucuria, fericirea, eliberarea energiilor. Sunt lanțuri care se rup: prizonieri care ies din închisoare şi se eliberează.

Dacă există obiceiul de a ne ruga Domnului aprinzând o lumânare, arzând tămâie, aceasta se face deoarece lumânarea sau tămâia care ard sunt simbolul sacrificiului, care consumându-se, produce rezultate. Nu se obține nimic fără sacrificiu. Singur, sacrificiul, care transformă energiile trecându-le de la o stare la alta, produce vindecarea, iluminarea. El este adevărata transmutare alchimică. De fiecare dată când aprind un foc sau o lumânare sunt pătruns de profunzimea acestui fenomen care este sacrificiul şi aceasta mă face întotdeauna să gândesc că, pentru a avea lumină, chiar şi cea interioară, este necesar un sacrificiu, este întotdeauna necesar să ardem ceva în noi.

Oamenii au acumulat în interiorul lor atât de multe lucruri pe care le-ar putea arde. Dacă ei ar fi în stare să ardă toate impuritățile, toate tendințele egoiste, pasionale, care îi împing spre întunecimi, acestea ar produce o asemenea lumină, o asemenea forță, care i-ar transforma complet. Dar, în loc să le ardă, ei le păstrează cu grijă pe toate. Aşteaptă mai întâi să li se facă frig, adică să ajungă lipsiți de dragoste, de prietenie, de duioşie, ca în vremurile de frig grozav cînd nu mai ai cu ce să te încălzeşti şi începi să arzi scaune vechi, dulapuri vechi. Da, este necesar ca omul să treacă prin peripeții, prin mari nenorociri, prin mari decepții pentru ca, în sfârşit, să se hotărască să ardă vechiturile care s-au adunat în el de veacuri. Dar va veni şi timpul acesta, va veni pentru toată lumea. Cei care m-au înțeles, se vor duce cu bucurie să pună pe foc tot ce este mucegăit în ei, ros de viermi sau de molii... şi hai la foc cu ele, şi ce vâlvătaie imensă!

Natura inferioară, personalitatea, este predestinată a alimenta spiritul. Trebuie să înțelegeți aceasta odată pentru totdeauna, şi să nu mai tot întrebați de ce toți aveți natură inferioară şi cum să scăpați de ea. Nu trebuie să scăpați de ea, pentru că fără ea nu ați putea supraviețui pe pământ. În timp ce cu ea, aveți toate elementele necesare pentru a alimenta spiritul. Trebuie să ştiți că există o lege magică conform căreia dacă vreți să obțineți rezultate foarte înalte, trebuie să sacrificați ceva din personalitatea voastră, pentru că, prin această renunțare veți elibera o energie care va alimenta succesul. Această lege stă la baza sacrificilor rituale pe care le găsim încă din antichitate în toate religiile. Atunci când implorau zeii pentru succesul unei acțiuni, cei vechi sacrificau animale, cu gândul că energiile conținute în sângele care curge se va propaga în atmosfera înconjurătoare şi va alimenta anumite entități care îi vor ajuta la realizarea cererii lor. Dar a venit Iisus şi El i-a învățat pe oameni să nu mai sacrifice lucruri exterioare: animale, fructe, făină, ulei, căci chiar dacă aceste daruri reprezentau un sacrificiu pentru cel ce le făcea, nu era totuşi un sacrificiu la fel de important ca şi renunțarea la anumite slăbiciuni, pofte sau dorințe. Acestea din urmă constituie adevăratul sacrificiu. Deci, Iisus a venit şi a cerut oamenilor să nu mai sacrifice animalele exterioare, bietele de ele, care n-au greşit cu nimic pentru a merita o soartă atât de crudă, ci animalele interioare. Şi cum natura inferioară este locuința tuturor acestor jivine, ea trebuie arsă la focul sacrificiului pentru ca ea să poată elibera toate forțele

acumulate în ea. În acel moment, spiritul, sub formă de lumină, de căldură şi de viață se va găsi în abundență.

Bineînțeles că în organismul se produce deja o combustie, şi grație ei există viața. Dar aceasta este numai o viață vegetativă, o viață animală. Eu vă vorbesc de viața spirituală. Acolo se întâmplă altceva, nu corpul fizic este acela care arde, nu celulele, ci natura inferioară, şi cu toate că nu este vizibilă, ea este imensă. Ne putem încălzi şi ne putem lumina grație ei timp de secole.

Pentru moment, din nefericire, omul nu-şi arde natura inferioară, ci doar corpul fizic. Priviți cum, îmbătrânind, el devine tot mai scund şi mai mic! Această combustie fizică este naturală, normală, nu trebuie să ne preocupe. În schimb, combustia naturii inferioare este cea care trebuie să ne preocupe zilnic, pentru a avea lumină şi căldură pentru veşnicie.

Capitolul X **Vanitate şi glorie divină**

Se povesteşte că odată un discipol a venit la Maestrul său şi i-a spus: "Eu nu sunt mulțumit de înălțimea mea; aş vrea să fiu la fel de mare ca şi soarele pentru a umple spațiul şi a fi văzut de lumea întreagă. Ajută-mă să-mi îndeplinesc această dorință". Maestrul a acceptat şi discipolul a devenit într-adevăr gigantic, toți îl puteau vedea de foarte departe şi savanții şi filozofii s-au apucat să-l studieze şi să construiască teorii asupra originii unei astfel de făpturi; în ceea ce îl priveşte, fireşte, era fericit, căci devenise obiectul interesului general. La puțin timp după aceea, un alt discipol a venit la Maestru şi i-a spus: "Dimensiunile mele nu-mi permit să mă dedic studiilor care m-ar interesa; sunt cu mult prea mare şi aş vrea să devin minuscul pentru a mă putea strecura în cele mai mici interstiții ale naturii. Te rog, îndeplineşte-mi dorința". Şi de această dată, Înțeleptul a făcut ceea ce i-a cerut discipolul. Dar iată că niciunul din cei doi discipoli nu a prevăzut că după un timp se vor sătura, unul de a fi gigantic şi celălalt minuscul; ei nu l-au întrebat pe Înțelept cum ar putea reveni la dimensiunile lor inițiale şi s-au trezit într-o situație neplăcută.

Eu nu cunosc proveniența acestei poveşti dar ceea ce este sigur este că cei doi discipoli erau foarte ignoranți: ei nu ştiau că întreaga viață se bazează pe o alternanță continuă de dilatare şi contractare. Da, mare şi mic, sunt cei doi poli între care oscilează viața; pericolul pentru om este acelaşi ca pentru cei doi discipoli din anecdotă, de a vrea să se fixeze la un singur pol. Evident, această tendință de a se extinde pentru a ocupa cât mai mult loc posibil, există la toți începând cu copilul care, chiar din primii ani de viață, creşte şi se măreşte încontinuu. Când s-a oprit din creşterea fizică, el vrea să crească într-un alt mod, acumulând câți mai mulți bani, avere şi glorie, să ajungă primul în concursuri şi în competiții. Artiştii, savanții, filozofii vor să ocupe locul cel mai înalt în domeniul artei, al ştiinței, al filozofiei. Şi chiar cei care se consacră Domnului doresc şi ei să ocupe primul loc printre servitori. Ați citit fără îndoială în Evanghelie că mama apostolilor Iacob şi Ioan a cerut, în numele fiilor ei, ca ei să fie aşezați în Ceruri de-a dreapta şi de-a stânga lui Iisus.

Să doreşti să fii primul, nu este un lucru condamnabil, căci Dumnezeu însuşi a pus în om această dorință. Veți spune că este vorba aici de vanitate. Da, dar nu este vanitatea tocmai aceea care îi împinge pe oameni să facă lucruri minunate? Este adevărat că ele sunt minunate mai ales pentru cei din jurul lor care sunt beneficiarii acestora, şi nu într-atât pentru cel vanitos însuşi care se cheltuieşte şi se zbate pentru a place celorlalți şi pentru a

câştiga încuviinţarea şi admiraţia lor. Artiştii sunt toţi vanitoşi, dar câtă fericire, câtă bucurie dăruiesc ei celorlalţi atunci când cântă, în timp ce poate că ei înşişi sunt câteodată descurajaţi şi nefericiţi!

Vanitatea nu devine prilej de îngrijorare decât atunci când ea ascultă de mobiluri pur egoiste, când omul vrea să-şi satisfacă dorinţele în detrimentul altora, înlăturând sau zdrobind pe cei din jurul său. Dar a dori să fii cel mai bogat şi cel mai puternic pentru a-i ajuta pe cei săraci sau pentru a conduce intreprinderi care vor fi benefice tuturor, este bine înţeles, cu totul altceva.

În ceea ce priveşte cealaltă tendinţă, aceea de a rămâne mic, necunoscut, pe care o întâlnim la unele persoane fără ambiţie, este ea oare de condamnat? Depinde. Dacă aţi ales calea spiritualităţii şi vă apropiaţi cu fiecare zi ce trece de Domnul, de dragostea Lui, de lumina Lui, rămânând în acelaşi timp înţelegător, generos, umil pentru a nu-i strivi pe ceilalţi cu superioritatea voastră, evident că este minunat. Dar dacă modestia voastră se datorează numai unor concepţii mediocre şi înguste asupra existenţei, nu este un lucru grozav; nu faceţi nimănui nici un bine, sunteţi inutili. Deci, vedeţi, fiecare tendinţă poate fi bună sau rea şi întotdeauna înţelepciunea şi dragostea sunt cele care trebuie să o conducă.

Fără o direcţie, fără un control, dorinţa de mărire poate dăuna, dacă nu altora, cel puţin persoanei în cauză. Au existat în istoria umanităţii persoane care au dorit atât de mult să se ridice deasupra mediei oamenilor, prin ştiinţă, prin concepţia lor asupra lucrurilor, încât, singurătatea s-a închis în jurul lor din ce în ce mai mult, şi ei au suferit. Bineînţeles, au avut gloria, toată lumea vorbea despre ei, dar au fost singuri, căci nu au luat în considerare că trăiau pe pământ şi că nu ar fi trebuit să piardă niciodată contactul cu oamenii. În toate cele trebuie să ştim să creştem şi să descreştem. Vă voi da un exemplu: gândiţi-vă la un mag sau la un preot: pentru a sluji anumite ceremonii, el se îmbracă cu haine sacerdotale, poartă ornamente somptuoase... Dar odată sfârşite ceremoniile, el reia aceleaşi haine ca toată lumea.

După o manifestare glorioasă a spiritului, el reia o atitudine simplă, naturală. Şi chiar dacă nu îmbracă haine de ceremonie, un Maestru poate apare discipolilor săi, în anumite circumstanţe, sub o lumină atât de măreaţă, atât de sublimă, încât ei nu îl recunosc şi sunt stupefiaţi, orbiţi. Dar, dacă îl reîntâlnesc câteva ore după aceea, îl regăsesc simplu, accesibil ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Aceasta dovedeşte că Maestrul este înţelept şi plin de dragoste. Plin de dragoste pentru că el nu vrea să rămână multă vreme departe de oameni şi înţelept pentru că o fiinţă omenească, fie ea chiar şi cel mai mare Iniţiat, nu se poate menţine fără pauze la un nivel sublim, căci aceasta ar necesita o tensiune prea mare, o prea mare cheltuială de energii psihice,
şi sistemul său nervos nu ar rezista.

Oamenii care abordează un aer distant şi inspirat, ca şi cum ar fi într-o continuă comunicare cu Cerul, joacă teatru, căci nu este posibil să te menţii fără întrerupere în astfel de stări. Şi de altfel, chiar dacă joacă teatru, acest lucru constituie o suprasolicitare a sistemului nervos. Nimic nu este mai obositor decât a forţa muşchii feţei să păstreze o expresie artificială care nu corespunde adevăratei stări interioare. Trebuie să vă destindeţi muşchii feţei şi pentru aceasta este mai bine să nu jucaţi roluri pentru care nu sunteţi făcuţi, ci să rămâneţi simpli şi naturali.

Trebuie să ştiţi când să vă arătaţi mari şi când să vă arătaţi mici. V-am mai spus, inima este cea care vă învaţă lecţia: ea se contractă şi se dilată alternativ. Dacă inima

noastră este atât de înțeleaptă, de ce n-am fi şi noi tot atât de înțelepți? Din păcate, această înțelepciune lipseşte, mai ales femeilor: lor le place să se prezinte mai expresive, mai amabile, mai inspirate sau mai îndrăgostite... Mai ales când o femeie întâlneşte o prietenă a ei pe care nu a mai văzut-o de mult, pentru a-i arăta cât este de fericită, cum a reuşit în viață, ea joacă un rol. Şi apoi, după plecarea prietenei, dintr-un te miri ce, izbucneşte în lacrimi. Dacă este întrebată: "Dar ce s-a întâmplat? - Nimic, va răspunde, nervii". Bineînțeles că de vină sunt nervii, pentru că ea a forțat măsura. Şi pentru ce această viață artificială? Pentru a arunca praf în ochi? Ei bine, aceasta este vanitatea, şi încă o vanitate stupidă!

Vanitatea este cea care umflă lucrurile în timp ce modestia le readuce la starea normală. Dar vanitatea epuizează. Pentru a arăta că este bogat, câte cineva dă mereu recepții, banchete, serbări... Când visteria lui începe să se golească, începe să se împrumute pentru a putea continua, şi apoi, într-o zi vine ruina totală. În câte domenii nu s-au văzut oameni ruinați prin vanitatea lor: ei voiau să fie luați drept oameni excepționali! Deci rețineți bine aceasta: vanitatea epuizează, în timp ce simplitatea, modestia, vă ajută să vă recuperați energiile. De aceea înțelepciunea ne sfătuieşte să rămânem simpli. Da, câteva ore, câteva zile, trebuie să rămânem simpli, şterşi pentru a recupera energiile pe care am fost obligați să le cheltuim vrând să-i ajutăm pe ceilalți, să-i luminăm, să le distribuim bogății.

Omul a fost crescut pentru a participa la gloria divină. Această idee este simbolizată în Evanghelii prin parabola festinului. La acest festin, un invitat nu a fost acceptat pentru că nu îşi îmbrăcase hainele de ceremonie. Aceasta însemnează că pentru a fi primit la serbările pe care le dă Cerul, trebuie, vorbind simbolic, să purtăm podoabe şi haine somptuoase. Da, dar apoi trebuie să ştiți să părăsiți petrecerea, să vă dezbrăcați de toate podoabele şi să mergeți să vă reculegeți undeva unde nu vă vede nimeni... pentru a vă putea pregăti pentru o nouă serbare.

Dacă ați fi ştiut să observați, ați fi remarcat că şi în viața cotidiană omul ascultă de aceste două mişcări. Dimineața, se scoală, se îmbracă, pleacă de acasă şi se manifestă în diferite feluri. Seara, revine acasă, se închide în camera lui, îşi scoate hainele, se scufundă în pat, stinge lumina şi adoarme. Iar a doua zi, totul reîncepe. Omul apare şi dispare continuu, deci el cunoaşte instinctiv aceste două legi. Şi atunci de ce, când este vorba să le aplice în alte domenii, nu mai ştie când să dispară şi când să reapară, când să se arate şi să radieze şi când să se eclipseze, să "reintre în culise", cum se spune în teatru? Din moment ce dispariția nu este nimic altceva decât recuperarea energiilor, dacă omul nu ştie să dispară, el nu va recupera niciodată, ca toți acei oameni care petrec zile şi nopți surmenându-se şi apoi sunt complet epuizați. În acel moment, bineînțeles că el dispare, şi dispare de tot! Da, o dispariție forțată, dar aşa ceva nu este de dorit!

II

Forța care ne împinge continuu să acționăm pentru a ajunge la ceva mai bun, nu este încă cunoscută şi îmbracă mereu alte fețe. În realitate, este uşor de distins: dacă este îndreptată spre pământ, către căutarea de bunuri şi succese materiale pentru a epata galeria, atunci este vorba de vanitate şi nu este chiar atât de recomandat ca ea să fie

cultivată. Dar dacă este îndreptată către Cer, adică se manifestă ca o dorință de a îndeplini voia lui Dumnezeu, pentru a merita să fii primit printre aleşi, aceasta nu mai poartă numele de vanitate ci de glorie divină, căci este o dorință care atinge eternitatea, şi ei trebuie să-i dăm frâu liber.

Să luăm un exemplu simplu, cum ar fi cel al hainelor. Unii oameni sunt indignați când văd felul în care se îmbrăcau în trecut aristocrații. Catifele, satenuri, mătăsuri, dantele, perle şi pietre prețioase, pentru ce tot acest etalaj? Pentru a atrage atenția şi a arunca praf în ochi? Da, dar iată că atunci când în pictura tuturor țărilor s-a dorit reprezentarea Îngerilor, a Arhanghelilor, a Divinităților aceştia nu au fost îmbrăcați în haine grosiere, din contră; şi ei au fost reprezentați în haine minunate, acoperiți cu aur şi cu pietre prețioase. În acest caz, exceptând spiritele înguste care nu vor să accepte legea corespondențelor, nimeni nu este şocat. Căci, în mod incoştient, toți simt această corespondență între bogăția interioară şi bogăția exterioară, între frumusețea interioară şi frumusețea exterioară.

De altfel, în domeniul invizibil, un Inițiat, un Sfânt, un Profet, un Mare Maestru, poartă haine somptuoase şi pietre prețioase, şi aceste haine sunt aura. Adevăratele veşminte ale Inițiatului sunt aura sa cu toate culorile, iar pietrele prețioase reprezintă calitățile şi virtuțile sale. Cu siguranță că ați citit în Biblie povestea lui Iosif, căruia tatăl său, Iacob, i-a dăruit o tunică în mai multe culori care a stârnit gelozia fraților săi. Această tunică a lui Iosif este evident simbolul aurei sale. Amintiți-vă, deasemenea, de hainele sacerdotale pe care le purta Marele Preot la evrei: fodul şi mai ales pectoralul cu cele douăsprezece pietre prețioase.

Această tradiție a hainelor şi a ornamentelor sacerdotale s-a păstrat până în zilele noastre, cu aceeaşi semnificație: bogăția exterioară trebuie să semnifice bogăția interioară a celui ce le poartă. Ele au şi un rol magic: ele nu acționează numai asupra celui ce le poartă transpunându-l într-o stare mai sacră, mai mistică, dar acționează şi asupra spiritelor din lumea invizibilă pe care vrea să le atragă sau să le respingă.

Bineînțeles că esențial rămâne ceea ce se petrece în inma şi în sufletul preotului, al Inițiatului, căci nu hainele sunt acelea care îi dau măreția, puritatea, înțelepciunea şi puterea, dacă el nu le posedă.

Bineînțeles că această corespondență între aparența interioară şi apariția exterioară nu prea mai există la oameni: se întâlnesc oameni urâți sau săraci pe dinafară care sunt frumoşi şi bogați înăuntrul lor, şi invers; eu v-am explicat deja de ce lucrurile stau astfel. Dar în lumea divină, în Cer, există o corespondență absolută între interior şi exterior. Mă veți întreba: “Dar ființele de sus au şi o aparență exterioară?” Bineînțeles, tuturor calităților, virtuților şi forțelor le corespunde câte o formă, un suport, un vehicul. Noi spunem că ființele de sus sunt spirite, dar ele nu sunt pur şi simplu spirite. Orice spirit, oricât de elevat ar fi, posedă un corp, dar acesta este alcătuit dintr-o materie atât de cristalină, de transparentă, de subtilă, încât noi nu o putem vedea. Spiritele au un corp care corespunde forțelor şi calităților pe care le posedă, la fel cum colierele, coroanele şi toate podoabele corespund acumulărilor spirituale, căci perlele şi pietrele prețioase simbolizează anumite virtuți. Astăzi, bineînțeles, vedeți oameni purtând haine şi podoabe minunate pe care nu le merită.

Totul nu este decât minciună, teatru: ei vor să atragă atenția asupra unei aparențe frumoase pentru a-şi ascunde mizeria interioară.

Şi totuşi, dorința de a te arăta sub o lumină cât mai avantajoasă nu are nimic rău în sine. Se poate spune chiar că natura însăşi a pus în om această tendință pentru a-l obliga să evolueze. Se poate întâmpla ca, în dorința de a atrage aprobarea sau admirația altora, unii să fi reuşit să se depăşească. Oamenii care erau fricoşi, dar nu voiau să-şi decepționeze familia care îşi pusese încrederea în ei, au devenit adevărați eroi. Şi un artist nu conteneşte în a se perfecționa în arta sa, pentru ca publicul să nu se plictisească niciodată de el şi de operele lui. De altfel, şi educatorii, părinții, profesorii încearcă să folosească această tendință pentru a obține de la copii rezultate mai bune.

Când îi arăți unui copil că aştepți ceva de la el, că ai încredere în el, el face tot posibilul pentru a reuşi. Chiar şi de la un delicvent se pot obține rezultate bune dându-i o responsabilitate care să-i arate că se are încredere în el. În cea ce mă priveşte, aceasta este metoda pe care eu o utilizez cu tinerii: le arăt întotdeauna ceea ce pot să devină, viața de splendoare care poate deveni a lor dacă lucrează după regulile divine, şi am văzut toate transformările pe care această idee le poate produce în ei.

Vanitatea este deci întotdeauna o tendință bună în măsura în care ea este pusă în serviciul evoluției. Eu v-am spus întotdeauna că sunt vanitos: numai că nu vreau să obțin aprobarea oamenilor căci numai Dumnezeu ştie prin ce drumuri întortocheate trebuie să treci pentru a-i satisface. Nu, ceea ce doresc eu să câştig este aprobarea Entităților sublime de sus şi aceasta mă obligă să dezvolt în mine tot ceea ce este mai bun şi mai frumos. De fapt, vanitatea este totdeauna în legătură cu frumusețea. Când cineva este frumos, doreşte imediat să se arate celorlalți pentru a fi admirat. În timp ce acel care nu are nimic demn de a fi amirat nu are chef să se arate. O femeie care şi-a pătat rochia sau căreia i-a fugit un ochi de la ciorap nu va merge, pentru a fi văzută, pe strada cea mai luminată, din contră, ea va face în aşa fel încât să treacă cât mai neobservată.

Natura este cea care i-a dat omului vanitatea, şi, de altfel, vanitatea este mult mai naturală decât orgoliul. Orgoliul nu este ceva natural, este chiar o atitudine care are în ea ceva monstuos. Deci nu încercați să vă lepădați de vanitate, căci nu veți mai realiza nimic... Ah! Draga mea vanitate! Eu, dacă ar trebui să o abandonez, aş fi pierdut. Deci, o păstrez cu grijă, dar fac în aşa fel încât ea să fie în slujba mea şi nu eu în a ei, căci altfel ştiu unde m-ar târî ea. Am înțeles de multă vreme că vanitatea poate fi utilă, că ne putem servi de ea, că o putem pune la lucru, dar cu condiția să înțelegem cât este de periculos să dorim gloria pentru noi înşine. Ceea ce trebuie să facem este să-l glorificăm pe Domnul, un ideal sublim pentru care să lucrăm; din această glorie divină vom fi într-o zi aureolați. Deci, învățați şi voi să vă orientați vanitatea într-o direcție mai bună, adică în sus.

Se poate spune că există tot felul de vanități: una inferioară şi una superioară; una vă împinge să vă extindeți în plan orizontal şi alta să vă ridicați, să luați direcția verticală. Inconvenientul, cu vanitatea inferioară, este că ea suscită imediat gelozia şi ostilitatea pentru că se dă în spectacol şi face zgomot pentru a atrage privirile. Dacă numele vostru apare pe toate afişele de teatru şi de cinema sau pe toate etichetele de produse, sau pe paginile publicitare ale tuturor revistelor, vor exista întotdeauna persoane care se vor simți lezate de reuşita voastră: şi ele aveau ambiții, şi ele voiau să obțină reuşita şi gloria, dar iată că voi sunteți cei care ați reuşit şi ei vă invidiază. În timp ce, dacă îi lăsați pe ei să-şi facă afacerile lor în linişte şi voi vă veți ocupa doar de perfecționarea voastră, de a vă

apropia din ce în ce mai mult de Domnul, acel drum este, vă asigur, cu mult mai liber şi ei vă vor lăsa în pace.

CAPITOLUL XI **Orgoliu şi smerenie**

Vanitatea se arată bună, amabilă, generoasă; ea merge peste tot pentru a fi văzută, ea face bine pentru a fi remarcată, este serviabilă pentru a fi apreciată. Dar celui care o manifestă îi este dăunătoare, asta este sigur. În schimb, în ceea ce priveşte orgoliul, el nu-i este nimănui de folos; nici măcar celorlalți. Cel orgolios este dur şi dispreţuitor, el vrea să fie apreciat şi respectat fără să facă nimic pentru altcineva.
Satisfăcut de buna părere pe care o are despre el însuşi, el nu se duce să se prezinte în fața celorlalți, ci vrea ca ceilalți să se deranjeze până la el pentru ca să îl descopere. El este ca vârful muntelui, solitar, de gheață. Trebuie să urci pentru ca să îl găseşti şi chiar şi atunci rămâne deseori inaccesibil şi ascuns. Iar atunci când constată că nu i se acordă nici respect şi nici aprobare, că nu este recunoscut ca o ființă superioară, el se închide şi se întunecă. La cel vanitos există cel puțin o lumină... o lumină nu prea grozavă, ce-i drept, dar cel puțin face ceva pentru ca să strălucească. Cel orgolios este întunecat, este sub semnul lui Saturn, cât timp cel vanitos este mai curând sub semnul lui Jupiter.

Dacă se studiază această problemă din punct de vedere frenologic, se va observa că centrul vanității este situat pe lateralul craniului, în timp ceorgoliul este situat pe axa mediană puțin mai la spate. Dar vanitatea şi orgoliul nu îi sunt proprii numai omului; le vedem apărând deja la regnul vegetal şi la cel animal. Dintre animale, găina este vanitoasă, în timp ce cocoşul este orgolios. Dintre vegetale, pepenele este vanitos şi dovleacul este orgolios, roşia este vanitoasă şi prazul este orgolios. La oameni, femeia este mai curând cea vanitoasă şi bărbatul cel orgolios. O femeie orgolioasă este un bărbat deghizat şi invers. Pentru o femeie este mai potrivit să fie vanitoasă. În ființa noastră interioară întâlnim atât orgoliul cât şi vanitatea: intelectul
este înclinat spre orgoliu, inima spre vanitate. Pe măsură ce se dezvoltă, intelectul devine orgolios, el se izolează de ceilalți. Inima, din contră, este vanitoasă, simte nevoia de a arăta tot ce are sau tot ce ştie să facă.

Se poate spune că Inițiații din Antichitate se caracterizau prin orgoliu: ei doreau să păstreze cu gelozie toate secretele şi țineau mulțimea departe de mistere. În zilele noastre, din contră, Inițiații au tendința să reveleze totul, să dăruiască totul. Priviți, toată Ştiința Inițiatică este acum expusă la lumina zilei; s-ar putea afirma deci, că Inițiații contemporani sunt mai curând vanitoşi. Să spunem astfel, dacă vreți, că şi eu sunt vanitos, da, şi că grație vanității mele voi învățați de la mine multe lucruri, ceea ce nu ar fi cazul dacă aş fi orgolios.

Dar, să ne oprim acum asupra orgoliului care este într-adevăr defectul cel mai greu de învins, chiar şi pentru un Maestru sau pentru un Inițiat. Mulți oameni care au urcat, de exemplu până în vârful unor munți înalți, au constatat că, acolo sus multe dintre slăbiciunile şi dorințele lor inferioare îi părăsiseră, ei se simțeau mai mari, mai dezinteresați, mai generoşi. Un singur lucru nu îi părăsea: orgoliul. Ca şi copacii care nu pot rezista deasupra unei anumite altitudini, tendințele noastre inferioare nu rezistă la o anumită elevare spirituală, cu excepția orgoliului care, ca lichenul agățat încă de stâncile cele mai înalte, îi acompaniază pe Sfinți şi pe Inițiați până la ultimul lor grad de evoluție.

Este destul de uşor să te eliberezi de toate celelalte defecte, dar de orgoliu este deosebit de dificil, cu atît mai dificil cu cât el este capabil să îmbrace toate aparenţele, chiar şi cele virtuoase, cele mai luminoase. Cîţi nu sunt aceia care au căzut deja din cauza orgoliului lor, mândri de ştiinţa lor, de puterea lor, de sfinţenia lor! Cu toată înţelepciunea lor, ei nu au observat că inima lor se împietrea şi unii chiar au sfârşit prin a crede că ei erau Dumnezeu pe pământ. De aceea este recomandabil ca discipolul să se ferească încă de la început.

Ce este orgoliul? Un mod de a ţine capul şi de a privi. Bineînţeles, iată o definiţie pe care nu o veţi găsi în nici un dicţionar. Dar de ce nu aş avea dreptul să am definiţii proprii? Şi umilinţa este tot un fel de a ţine capul... veţi înţelege îndată. Să presupunem că obişnuiţi să priviţi mereu numai în jos, ce veţi vedea? Animale, insecte, microbi, adică proşti, nebuni, criminali. Comparându-vă cu ei, vă veţi găsi inteligent, genial, o perfecţiune şi veţi începe să-i dispreţuiţi pe ceilalţi, să doriţi să-i striviţi. Iată orgoliul: o comparaţie cu cei ce se află sub voi. Smerenia este atitudinea inversă: ea constă în a privi în sus, în a ridica ochii către toate făpturile superioare... şi comparându-vă cu ele, vă veţi găsi foarte mic.

Tradiţia iniţiatică povesteşte că Lucifer era cel mai mare şi cel mai frumos dintre Arhangheli. În puterea sa, a început să creadă că este egalul Domnului şi a vrut chiar să Îl detroneze. Şi acesta este tot orgoliu: a ne crede egali cu o fiinţă care ne depăşeşte şi să dorim să o înlocuim. Văzând aceasta, un alt Arhanghel s-a ridicat şi a spus: “Cine este asemenea Domnului?” în ebraică “Mi (cine) - Ka (asemenea) - El (Dumnezeu)”. Atunci Domnul, care se spune că privea scena, a spus: “De acum înainte te vei numi Mikael (Mihai) şi vei fi conducătorul oştilor cereşti”. Dacă orgoliul l-a făcut să cadă pe cel mai mare dintre Arhangheli, care în căderea lui a antrenat şi alţi îngeri, cu atât mai mult el poate produce căderea oamenilor.

Pentru a scăpa de orgoliu trebuie să facem eforturi şi să cunoaştem cele două naturi ale noastre, cea superioară şi cea inferioară, individualitatea şi personalitatea despre care v-am vorbit deja de atâtea ori, şi să învăţăm să lucrăm cu ele. Numai cu această condiţie vă puteţi păzi de orgoliu. Exact ca şi în cazul vanităţii, al furiei, al forţei sexuale: în loc să fiţi învinşi, subjugaţi de orgoliu, îl puteţi domina dându-i de lucru. Nici eu nu mă simt apărat dacă nu fac acest lucru. Umanitatea duce cu ea acest orgoliu de milioane de ani, dar el îşi are raţiunea de a fi, şi învăţând să-l dominăm pentru a-l pune la lucru, putem scăpa de el.

Prima condiţie pentru a fi stăpân pe orgoliu este a şti să-i recunoşti manifestările. Dar mulţi oameni iau orgoliul drept umilinţă şi invers. Atunci când văd un om care stă în faţa celor puternici din această lume cu o atitudine servilă pentru că se simte sărac, neştiutor şi slab în comparaţie cu ei, ei spun că el este umil. Dar când întâlnesc pe cineva care vrea să realizeze Împărăţia Domnului, spun: “Ce orgoliu!” Nu, ei se înşală. Primul nu este umil: el se înclină în faţa celui bogat şi puternic din cauza slăbiciunii lui sau din nevoie, căci nu poate face altfel, dar dăruiţi-i puţină bogăţie şi puţină forţă şi veţi vedea atunci dacă este într-adevăr umil!

Nu trebuie să ne încredem în atitudinea unora pe motiv că, pentru moment, nu fac rău nici unei muşte. Ei sunt docili; dar docili faţă de cine? Câţi nu sunt ca aceia care în momentul în care ajung să posede mijloacele de a se impune, îşi spun: “Cutare şi cutare mi-au făcut rău altădată, las’că le dau eu lor acum o lecţie!” şi se răzbună. Dacă un om,

atunci când a primit în mână bogăţia şi puterea rămâne înţelegător, accesibil, se poate spune că umilinţa sa este reală, autentică. Dar atâta vreme cât această experienţă nu a fost făcută, nu putem fi siguri de nimic.

Priviţi, deasemenea, anumite persoane aşa-zis umile, în diferite încercări. Câte din ele, în faţa celor mai mici dificultăţi nu se revoltă împotriva Domnului sau chiar îi neagă existenţa! Adevărata umilinţă nu este să te înclini în faţa celor puternici, a celor bogaţi, a călăilor, ci în faţa lumii divine, în faţa Domnului, să respecţi tot ce este sacru, să-l păstrezi în tine şi în jurul tău. Câţi nu se cred umili, în timp ce calcă în picioare legile divine! Nu, umilinţa este serviciul absolut, disponibilitatea absolută, este supunerea absolută faţă de Creator.

În opinia unora, Iisus era orgolios pentru că spunea: "Eu sunt fiul Tatălui", gonea negustorii din Templu cu un bici şi îi numea pe farisei "soi de vipere", "fii ai diavolului", "morminte spălate"... În realitate, El nu era orgolios, căci se supunea celor hotărâte în Ceruri şi în faţa celor mai cumplite suferinţe a spus: "Tată, facă-se voia Ta şi nu a mea".

Orgoliosul este acela care îşi închipuie că el este totul, că el nu depinde de nimeni şi de nimic, exact ca şi o lampă care ar pretinde că ea este cea care dă lumina, fără să se gândească că, dacă centrala electrică va înceta să-i mai furnizeze curentul electric, va rămâne întunecată. Orgoliosul crede că el este izvorul fenomenelor ce se petrec în el; de aceea, pentru a scăpa de orgoliu, Iniţiatul care obţine o victorie spirituală nu trebuie să spună: "Eu sunt cel care am reuşit!" ci "Doamne, Tu eşti cel care ai reuşit prin mine... Fie ca gloria să revină numelui Tău!".

Omul umil ştie că el nu este o fiinţă izolată, că nimic nu depinde de el şi că, dacă nu rămâne legat de Cer, nu va avea nici forţă, nici lumină şi nici înţelepciune. El simte că este o za dintr-un lanţ infinit, conductorul unei energii cosmice care vine foarte de departe şi care curge prin el către ceilalţi oameni. Omul smerit este o vale stropită cu apa care coboară de pe înălţimi pentru a fertiliza câmpiile, el primeşte forţele care izvorăsc în munţi şi atunci cunoaşte abundenţa. În timp ce cel orgolios, care crede că depinde numai de el, sfârşeşte, mai devreme sau mai târziu, prin a pierde totul. Încă nu a fost înţeleasă toată bogăţia umilinţei.

Orgoliul este un defect al intelectului şi dacă vreţi să vedeţi una dintre cele mai strălucitoare manifestări ale orgoliului în lume, ascultaţi-i vorbind pe oamenii de ştiinţă, pe filozofi, pe artişti, pe oamenii politici, atunci când îşi prezintă ideile, punctele lor de vedere, crezul lor: toţi sunt convinşi că sunt singurii care au dreptate, care gândesc corect, şi sunt gata să-i masacreze pe ceilalţi pentru a face să triumfe convingerile lor. Istoria este plină de aceşti oameni care, convinşi că ei sunt cei care se află în posesia adevărului, sau măcar de a fi braţul drept al Domnului, şi-au permis să devasteze oraşe întregi, să masacreze populaţia. Priviţi doar Biserica cu Inchiziţia. Toţi acei preoţi, acei episcopi s-au crezut atât de superiori încât şi-au permis să-i extermine pe cei pe care i-au considerat că greşesc. Ce orgoliu, ce prezumţie!

Atâta vreme cât îşi închipuie că punctele lor de vedere sunt cele mai bune şi se pronunţă în orice problemă într-o manieră care nu admite replică, oamenii nu vor face altceva decât să comită erori. Căci, această atitudine este contrarul unei atitudini inteligente. Adevărata inteligenţă este umilinţa, adică să recunoaştem că există fiinţe deasupra noastră care ne depăşesc şi care pot înţelege lucrurile mai clar, mai pur, şi mai divin decât noi. Numai un idiot îşi poate închipui că felul lui de a vedea lucrurile este

absolut. Omul inteligent va spune: “Iată, pentru moment gândesc aşa, sunt aşa, înțeleg aşa. Dar asta nu înseamnă că nu există alte ființe mai evoluate, care sunt capabile să mă învețe sau să mă ajute. Voi merge să le caut.” Iată adevărata inteligență.

Dar unde întâlneşti ființe care să judece atât de înțelept? Câți nu sunt aceia care îşi varsă sângele şi îşi sacrifică viața (sau pe cea a altora) doar pentru a demonstra că ei au dreptate! Căci din nefericire, nimic nu produce mai multe conflicte între oameni decât dezacordul asupra ideilor. Toți sunt dispuşi să se accepte unii pe alții cu slăbiciunile şi lipsurile lor, dar de îndată ce ideile lor politice, filozofice sau religioase diverg şi se opun, războiul e gata. Priviți lumea: câtor
ființe excepționale nu li s-au recunoscut virtuțile şi sfințenia numai pentru că aveau puncte de vedere diferite! Au fost decapitați ca nişte hoți ordinari, fără nici o considerație pentru valoarea lor morală. Orgoliul te face orb la virtuțile celui ale cărui opinii vrei să le combați. Orgoliul este cel care ațâță ființele unele împotriva altora, şi umilința este cea care restabileşte armonia între ele.

Înțelepciunea, inteligența, adevărata inteligență divină, o posedă ființele umile, cele care nu se încred numai în elucubrațiile intelectului lor. Atâta vreme cât intelectul vorbeşte, discută, face zgomot şi ocupă el singur tot locul, mentalul superior nu mai poate să-şi spună cuvântul. Singur mentalul superior ne permite să înțelegem scopul divin pentru care omul a venit pe pământ şi nu numai să-l înțelegem ci să-l şi realizăm. Lipsit de această umilință, care permite să ne proiectăm dincolo de intelect, omul va trece mereu pe lângă esențial. Doar atunci când va fi reuşit să reducă pretențiile nesăbuite ale intelectului, el va da mentalului superior posibilitatea de a se manifesta, şi splendoarea universală se va descoperi în fața privirii sale uimite.

Toți cei care sunt convinşi de dreptatea absolută a opiniilor lor, sunt orgolioşi. Veți spune: ”Atunci niciodată nu trebuie să ne gândim că avem dreptate?” Bineînțeles că da, şi eu vă voi da metoda pentru ca acest gând să nu antreneze o atitudine de orgoliu. Dar mai întâi este necesar să aveți idei clare asupra naturii inteligenței, ca şi asupra originii punctelor voastre de vedere, a opiniilor.

Inteligența noastră nu este altceva decât suma, sinteza multor mii de centre şi organe care se află în noi, a tuturor tendințelor, pulsiunilor pe care le transformăm din încarnare în încarnare de milioane de ani, este un rezumat al tuturor facultăților şi capacităților pe care le posedă celulele care compun organismul nostru, iar cu cât celulele sunt mai evoluate, mai sensibile, mai armonioase, cu atât inteligența noastră este mai dezvoltată. Iată ceea ce trebuie înțeles. Inteligența nu este un atribut separat, distinct, independent de ansamblul ființei umane, de celulele sale, de organele sale. De aceea, a gândi corect nu necesită numai un efort al intelectului, este în realitate rezultatul unei întregi discipline de viață.

Să mergem mai departe. Care este originea acestei inteligențe pe care noi o posedăm? Ea este reflectarea Inteligenței Cosmice. Dar este o reflectare imperfectă, căci trecând prin toate celulele noastre care sunt adesea prada dezordinii pasiunilor noastre, bineînțeles că este limitată şi întunecată. Inteligența Cosmică nu se poate manifesta perfect printr-un individ care nu ştie încă să-şi stăpânească mişcările instinctive; dar cu cât se purifică, se perfecționează cu atât mai mult creşte capacitatea lui de a sesiza şi a capta lumina acestei inteligențe.

Din moment ce inteligența este o consecință a stării în care se află toate celulele corpului său, discipolul trebuie să vegheze să le mențină într-o stare cât mai armonioasă, fiind atent la calitatea hranei sale fizice, dar mai ales a celei psihice (la senzațiile sale, la sentimentele sale, la gândurile sale); altfel el rămâne închis celor mai mari revelații. Nu există un alt mod de a-ți ameliora inteligența, decât prin a-ți îmbunătăți felul în care trăieşti. Eu am crezut aceasta înotdeauna, am ştiut-o întotdeauna şi întotdeauna am lucrat în acest sens.

Când văd câteodată persoane care îşi dau cu părerea asupra unor subiecte despre care nu ştiu nimic, cu certitudinea absolută asupra adevărului pe care îl susțin şi care sunt gata să-i extermine pe ceilalți şi să se distrugă pe sine în numele convingerilor lor, sunt uluit. Ei nu-şi vor pune niciodată întrebarea: ”Şi dacă mă înşel? Poate că nu sunt chiar atât de evoluat, atât de purificat, de receptiv. Oare am dreptul să fiu atât de convins? Trebuie să mă asigur: voi mai studia.” A, nu, nu, ei îi vor ucide pe ceilalți, se vor ucide şi pe ei, dar nu vor renunța la părerile lor.

Dar cum pot oare oamenii să fie într-atât de convinşi că au dreptate în toate, în evenimente, în religie, în politică, în dragoste?... După câtiva ani îşi schimbă complet părerile şi din nou cred că au dreptate. În tinerețe au gândit într-un fel, adulți gândesc altfel şi la bătrânețe vor gândi iar altfel. Atunci de ce țin atât la ideile lor? Ar trebui să-şi spună: ”Din moment ce mi-am schimbat părerile până acum de mai multe ori, cine îmi dovedeşte că de data asta am dreptate?” Chiar şi la 99 de ani trebuie să ne spunem: ”Aştept încă pentru ca să mă pronunț. Poate că de azi în câteva mii de ani, voi vedea lucrurile mai clar. Mi-am schimbat de atâtea ori părerile în cursul vieții!”. Trebuie să fim într-adevăr convinşi, dar nu de capacitățile noastre
de a judeca, căci ele sunt limitate, incomplete. Mai trăiți încă puțin şi vă veți schimba încă de câteva ori părerile.

Acum, că ați înțeles cât suntem toți de amenințați de orgoliu, luați-vă precauțiuni pentru a nu fi atinşi: în fiecare zi încercați să priviți în sus, să vă comparați cu ființele care vă depăşesc, Arhanghelii, Divinitățile, şi veți vedea că nu sunteți mare lucru. De aceea în loc să vă dați cu părerea asupra tutror subiectelor spunând: ”După părerea mea, este aşa... În opinia mea...” încercați să cunoaşteți opinia Ştiinței Inițiatice, a Marilor Maeştri ai umanității, întrebați-i cum văd ei lucrurile pentru ca ei să vă comunice lumina lor. Toți se înşeală atâta vreme cât nu s-au dus să-şi verifice opiniile, modul lor de a vedea lucrurile, comparându-le cu Inteligența Cosmică. Istoria este cea care dovedeşte că după ani de zile se observă că au comis erori mari.

Deci, iată cea mai bună metodă pentru a rezista orgoliului. Ştiind că din cauza erorilor pe care le-ați putut comite în încarnările anterioare, aveți în această existență o inteligență foarte limitată şi că a vă baza pe ea înseamnează a vă lăsa pradă catastrofelor, trebuie să cereți pemanent părerea lumii divine. În fiecare zi obişnuiți-vă să priviți în sus şi să spuneți: ”Iată ce gândesc eu despre acest subiect, despre această persoană. Am oare dreptate? Luminați-mă”. În acel moment, nu numai că nu mai puteți fi orgolioşi, dar primiți răspunsuri clare şi adevărate şi sunteți pe drumul cel bun. Să nu credeți niciodată că ați atins prfecțiunea, nu, voi mergeți doar pe drumul către perfecțiune. Trebuie să fiți foarte atenți căci atâta vreme cât nu ați ajuns încă în vârf, puteți încă să vă înşelați.

De altfel, se poate spune că toți aceia care nu lucrează cu adevărat pentru ca să-şi transforme modul de viață, care continuă să se lase hărțuiți de dorințele lor inferioare, chiar

dacă cer Cerului să fie luminați, primesc un răspuns eronat; nu este vorba de intuiție, ci de o impresie mincinoasă. De ce? Pentru că răspunsul Cerului trecând prin toate straturile lor impure pe care le-au acumulat, suferă o deformare. Exact ca atunci când scufundăm un baton în apă: el ne pare frânt. Da, chiar şi sfaturile lumii divine, dacă trec prin straturi de impurități, se deformează. Și atunci există atâtea riscuri de erori că este mai bine să nu ascultați ceea ce recepționați.
Multă lume este receptivă, puțin mediumnică, puțin clarvăzătoare, şi este adevărat că captează elemente din lumea invizibilă dar sunt elemente amestecate, cărora este bine să nu li se dea credibilitate. Singur acela care face eforturi pentru a se purifica, a se curăța, a se înnobila, primeşte de la Ceruri răspunsuri clare, limpezi şi adevărate.

Capitolul XII **Sublimarea forței sexuale**

Povestea primului bărbat şi a primei femei, Adam şi Eva, aşa cum este relatată în Geneză, viața lor în grădina Edenului şi motivul pentru care ei au fost izgoniți din această grădină este o povestire de o mare profunzime simbolică care niciodată nu va fi îndeajuns cercetată.

Dumnezeu a pus, deci, întreaga grădină a Edenului la dispoziția Evei şi a lui Adam. El le-a interzis doar să guste din fructele Arborelui Cunoaşterii Binelui şi Răului. De ce?

Într-un anumit fel, Paradisul era un laborator alchimic, şi primii oameni erau alchimişti care studiau proprietățile elementelor, simbolizate prin copacii grădinii. Şi dacă Dumnezeu le-a interzis să mănânce din Arborele Cunoaşterii Binelui şi Răului, acesta era din cauză că el conținea elemente pe care ei nu erau încă pregătiți să le suporte, trebuiau să mai aştepte.

Dar, iată că Eva, mai curioasă decât Adam, observa aceste fructe cu mare interes fără a îndrăzni să le atingă. Dar în acel moment, şarpele care se afla în spatele ei s-a trezit, căci era foarte cald, şi şerpii se trezesc şi devin foarte agili la căldură. Ori, în acea zi, era foarte cald în Paradis... bineînțeles că toate acestea sunt simbolice!... şi şarpele ascuns în şira spinării Evei (A se vedea în "Centri şi corpuri subtile" - colecția Izvor nr. 219 - cap.VI, partea I-a, unde Arborele Cunoaşterii Binelui şi Răului este asimilat sistemului de chakre şi şarpele forței Kundalini.) s-a trezit şi i-a spus: "Încearcă, gustă din acest fruct, de ce te temi? Dacă vei mânca vei deveni asemenea Domnului, şi tocmai de aceea El ți-a interzis". Era adevărat că din cauza
acestui fruct Eva va deveni asemeni lui Dumnezeu, dar numai după miliarde de ani de suferință, de peripeții, de reîncarnări succesive. Deci Eva a mâncat din fructul interzis şi i-a dat şi lui Adam. Dar organismul lor nu-l putea suporta. Dumnezeu spusese: "Dacă veți mânca din acest fruct, veți muri". Şi într-adevăr au murit, au murit în sensul că în ei s-a produs o schimbare de conştiință. Înainte erau liberi, fericiți, uşori, luminoşi şi ei au murit pentru această stare superioară; au murit pentru bucuriile şi luminile Cerului şi au prins viață pentru suferințele pământeşti.

Şarpele din Geneză este deci un simbol: simbolul forței sexuale care s-a trezit în om şi căreia i-a căzut victimă. Şarpele se trezeşte la căldură şi adoarme la răceală. În toate pasiunile veți întâlni căldura: o căldură care distruge şi care consumă totul în interior. În pădurile ecuatoriale unde domneşte o căldură puternică, trăieşte cel mai mare număr de fiare sălbatice. Cel care se aventurează adesea la ecuator (stomac, sex) se izbeşte de

pasiuni (fiare) care încep să se înmulţească în el. Şarpele este considerat expresia răului în om, cu toate că în realitate
simbolismul său nu este exclusiv negativ: din contră, şarpele este considerat şi simbolul înţelepciunii. Această dublă semnificaţie este foarte bine reprezentată prin Caduceul lui Hermes.

Pentru Iniţiaţi, primul şarpe al caduceului reprezintă forţa sexuală, cauza răului iar al doilea şarpe este simbolul transformării acestei forţe într-o altă energie, foarte puternică care este înţelepciunea şi clarviziunea. Iată pentru ce faraonii vechiului Egipt sunt adeseori reprezentaţi cu un şarpe mic care iese dintre cei doi ochi. Aceasta semnifică că ei au transmutat forţa sexuală ridicând-o până la creier. Această forţă transmutată le dă Iniţiaţilor posibilitatea de a arunca o privire asupra subtilităţilor lumilor supraterestre. Anumite religii ale Antichităţii aveau un cult pentru şerpi şi aceştia erau folosiţi ca oracole; la Delphi de exemplu, se spunea că Pythia
săvârşea oracole sub inspiraţia unui şarpe Python.

Înţelepţii care cunosc legile şi mijloacele de a transforma puterea care dormitează în fiecare om, devin "şerpi", adică fiinţe înţelepte, prudente. În India, înţelepţii sunt numiţi "nagi" adică şerpi, pentru a arăta că forţele răului pot deveni benefice dacă omul ştie să le transforme. Şarpele din noi se află în coloana vertebrală. La baza coloanei dormitează puterea şarpelui Kundalini, şi Kundalini poate face minuni în Iniţiatul care ştie cum să-l trezească. (A se vedea în "Centri şi corpuri subtile" - colecţia Izvor nr. 219 - cap.V: forţa Kundalini.)

Câţi religioşi din trecut considerau că forţa sexuală este o forţă diabolică care trebuie înfrântă prin toate mijloacele! Şi care era rezultatul? Ei nu mai aveau viaţă în ei, resursele lor scădeau, nu mai aveau nici elan, nici o bucurie. Îşi închipuiau că astfel vor deveni sfinţi. Dar sfinţenia nu este asta! În trecut, generaţii întregi au urmat acest drum şi ce a ieşit din asta?...

Bineînţeles, că dintre miile de mistici, unii aveau într-adevăr har, o inteligenţă şi o voinţă ieşite din comun, care le permiteau să treacă prin această uscăciune, dar nici ei nu se dezvoltau şi nu înfloreau. De ce? Pentru că nu ştiau că forţa sexuală este o energie divină pe care Creatorul a dat-o umanităţii, spre fericirea ei... şi nu spre nenorocirea ei aşa cum credeau ei.

Forţa sexuală este o energie care trebuie exploatată cu înţelepciune: este o sevă brută care se transformă în celule şi pe care spiritul o distribuie apoi în tot organismul sub formă de vitalitate în planul fizic, sub formă de dragoste şi de bucurie în inimă, sub formă de lumină şi înţelepciune în creier.

Forţa sexuală este o putere enormă pe care înţelepţii ştiu să o conducă: ei nu o lasă să îi chinuie sau să îi împingă să trăiască tragedii, ei nu o lasă să inunde sau să distrugă satele şi oraşele din ei, ci construiesc mari uzine, canale de irigaţie şi culeg roadele pe care această forţă repartizată cu înţelepciune le-a produs. Cu cât suntem mai raţionali în utilizarea forţei sexuale, cu atât acumulăm mai multe bogăţii spirituale.

Forţa sexuală dominată, este exact ca şi apa unui mare fluviu pe care o canalizăm pentru a iriga pământuri, cum au făcut Egiptenii cu Nilul, asigurând astfel prosperitatea ţării. Cu cât omul exploatează mai înţelept forţa sa sexuală, cu atât el se apropie de Împărăţia lui Dumnezeu şi înţelege sensul şi frumuseţea vieţii.

S-ar părea însă că, cu cât li se explică mai mult oamenilor problema dragostei din punct de vedere inițiatic, cu atât înțeleg mai puțin. De ce? Pentru că de mii de ani ei au repetat de prea multe ori mereu aceleaşi practici, acelaşi mod de comportament; ei nu pot înțelege că după ce le-a dat făpturilor o perioadă de timp anumite comportamente sexuale, natura vrea acum să le schimbe drumul, pentru a-i face să descopere, în acest domeniu, alte moduri de manifestare, superioare, mai frumoase, mai spirituale. Când li se vorbeşte despre o astfel de concepție asupra dragostei, ei răspund că dacă nu îşi vor mai putea satisface nevoile sexuale, vor muri, căci aceasta este ceea ce îi face să trăiască! Da, întradevăr asta ține în viață rădăcinile dar florile din vârf mor. Deci, totul depinde de persoană şi de gradul său de evoluție.

Oamenii sunt făcuți pentru a evolua în toate domeniile, şi atunci de ce nu ar evolua şi în domeniul dragostei? Şi tocmai acest stadiu superior, această evoluție consistă în a sublima energia sexuală, a o dirija în sus, către cap, pentru a hrăni creierul şi a-l face capabil de cele mai minunate creații. Dragostea este o forță divină care vine de sus şi ea trebuie respectată, păstrată şi chiar să ne gândim să o întoarcem înapoi către Cer, în loc să o trimitem în infern unde este luată şi utilizată de monştri, de larve, de elementali. Atâta timp cât oamenii nu vor cunoaşte modalitățile de a utiliza această energie pentru lucrări spirituale de mari proporții, ei vor continua să o risipească şi de aceea sărăcesc, se abrutizează. Toată lumea ştie că forța sexuală urmează o anumită direcție. Dar sunt foarte puțini aceia care sunt conştienți de faptul că ea poate fi orientată într-o altă direcție, şi care se decid să facă această experiență.

Forța sexuală este resimțită de majoritatea oamenilor ca o tensiune teribilă de care simt nevoia să se elibereze. Şi se eliberează, fără să ştie că pierd astfel ceva foarte prețios, o chintesență care este consumată în mod stupid numai în plăceri, în timp ce ea ar fi putut fi folosită pentru o adevărată regenerare a întregii lor ființe. Omul trebuie asemuit unui bloc cu 50 sau 100 de etaje; se va înțelege atunci că este necesară o presiune ridicată, o tensiune mare pentru a face ca apa să urce până la partea superioară a clădirii, pentru ca locatarii de la etajele superioare să beneficieze de apă pentru a se spăla, a bea, pentru a-şi uda florile, etc. Fără această presiune, apa nu va urca niciodată până sus. Dacă ei ar şti ce reprezintă această tensiune, dacă ar şti cum să o folosească, oamenii ar ajunge să-şi adape şi să-şi hrănească
celulele creierului, căci această energie poate urca până la creier prin canale pe care natura inteligentă le-a construit special în acest scop.

Putem compara acest sistem de canale cu cel ce se găseşte într-un arbore. Toate substanțele extrase prin rădăcini din sol formează seva brută. Această sevă aspirată de perii absorbanți ai rădăcinii este transportată prin vasele lemnoase de-a lungul trunchiului până la frunze şi apoi alimentează florile şi fructele. Arborele cunoaşte secretul alchimic al transmutării materiei. Şi atunci, dacă arborele cunoaşte acest secret, de ce omul nu l-ar cunoaşte şi el?

Tensiunea este deci folositoare, nu trebui să ne debarasăm de ea, căci grație ei, energia poate urca până sus: altfel, în loc să se trezească pentru a face lucrări minunate, celulele creierului vor rămâne amorțite, sărăcite, cloroformozate şi se vor mulțumi să asigure doar bunul mers al funcțiilor inferioare, atâta tot. Atâta vreme cât nu veți învăța să vă stăpâniți, vă privați de toate posibilitățile de a deveni puternici şi inteligenți.

Cum să-i faci pe bărbați şi pe femei să înțeleagă că, în planurile Inteligenței cosmice, această energie a fost destinată să fie folosită pentru creații sublime? Nu este chip! Ei caută plăcerea, caută ceea ce este uşor de obținut, ceea ce nu cere nici un efort. Ei bine, această plăcere trebuie plătită foarte scump. Ei nu ştiu că cel care face eforturi pentru a se domina, nu numai că se îmbogățeşte, dar resimte şi o plăcere extraordinară. Dar cuvântul "plăcere" nu este cel potrivit aici căci el este legat de manifestările instinctelor inferioare, ci cuvintele "bucurie", "încântare", "extaz"sunt mai potrivite. Plăcerea nu este întotdeauna ceva de laudă, ba chiar câteodată ne este ruşine, în timp ce bucuria, încântarea, extazul nu pot fi atinse decât prin declanşarea forței divine din noi.

Mă adresez în special tineretului. Tinerii nu-şi dau seama că există experiențe care i-ar îmbogăți mai mult decât acelea în care ei se aventurează în mod obişnuit şi de pe urma cărora în câțiva ani îşi vor pierde prospețimea, farmacul, frumusețea, lumina. Tinerii vor să experimenteze dragostea fizică, bine, înțeleg, dar ei nu vor găsi fericirea prin acumularea acestor experiențe; după câtva timp vor fi uitat toate senzațiile de plăcere pe care le-au resimțit şi nu va mai rămâne decât ruina, regretul, întunecarea. Trebuie să încerce să facă un efort de stăpânire de sine; chiar dacă nu vor reuşi chiar de la început, rezultatele vor veni încetul cu încetul; vor fi mândri de a fi fost capabili să învingă şi se vor simți mai puternici.

Unii vor spune: "Dar cum să ne exersăm?" Nu este greu deloc, există atâtea ocazii în care tinerii se întâlnesc: pe stradă, la serviciu, la petreceri, în excursii, la diferite întâlniri, pe plajă... Şi atunci, este firesc să simtă câteodată un elan trezindu-se în ei. Dar în loc să facă tot ce le stă în putință pentru a-şi satisfacă cât mai grabnic dorințele, de ce să nu ia hotărârea să reziste şi să facă un efort de sublimare? Da, să ia energia care s-a trezit în ei şi să o ridice până la Cer, până la Mama Divină, până la Tatăl Ceresc... Făcând aceste exerciții timp îndelungat, vor ajunge cu timpul să dea acestor energii o cu totul altă orientare şi să simtă ceea ce este cu adevărat dragostea spirituală.

Amintiți-vă, de asemenea, ceea ce v-am spus despre sacrificiu: că este periculos să renunțați la ceva: la un obiect, la o obişnuință, la o dorință, fără a le înlocui cu altceva, un alt obiect, o altă obişnuință, o altă dorință. De aceea dragostea nu trebuie niciodată refulată, ci trebuie înlocuit obiectul dragostei cu altul mai vast, mai luminos.

Să luăm un exemplu: un bărbat iubeşte o femeie şi crede că nu se poate lipsi de ea. Dar această femeie nu este liberă, sau chiar el însuşi este însurat, şi deci nu pot trăi împreună fără ca aceasta să producă mari perturbări într-o familie. Cum va putea el să învingă această dorință? Foarte simplu, tot cu ajutorul femeilor: în loc să se limiteze la o singură femeie, trebuie să ia hotărârea în ininma lui, în sufletul lui, de a iubi în acelaşi timp toate femeile. Va fi atunci atât de ocupat încât nu va mai avea timp să se țină nici măcar după una singură şi astfel toate femeile îl vor salva.

Bineînțeles că aceeaşi metodă este valabilă şi în cazul unei femei. Este necesar să vă deprindeți să realizați această lărgire a conştiinței, altfel veți rămâne mereu împărțiți, în conflict cu voi înşivă. Şi chiar dacă ați pierdut ființa iubită, dacă ea v-a părăsit sau a murit... nu trebuie să o înlocuiți cu alta, căci riscați să o pierdeți şi pe aceasta, ci înlocuiți-o cu o mare dragoste îndreptată spre ceva ceresc, divin.

Atunci calmul, liniştea se vor restabili în voi pentru că vidul vostru interior se va umple cu prisosință. Bineînțeles că, cu toate că este de dorit ca toată lumea să depună eforturi în

acest sens, nu îi este dat oricui să poată să stăpânească cu adevărat forța sexuală pentru a întâlni dragostea superioară. De aceea, înainte de a vă avânta într-o astfel de încercare este bine să vă analizați şi să vă cunoaşteți cât mai bine. Dacă simțiți că aveți încă mare nevoie de plăcerile fizice, este de preferat să nu încercați să renunțați brusc la ele, căci astfel va fi mai rău. Dar dacă
aţi evoluat deja şi simțiți nevoia de a avea trăiri mai subtile, mai spirituale, de a înțelege splendoarea lumii divine şi de a ajuta oamenii cu dragostea voastră, puteți alege acest drum. Dar, vă repet, el nu este pentru toată lumea şi eu nu sfătuiesc pe oricine să apuce pe acest drum, pentru că eu cunosc bine toate inconvenientele care pot să se producă. Ce se va întâmpla, de exemplu în cupluri, dacă unul din cei doi se va decide pentru a trăi o dragoste mai spirituală, în timp ce celălalt nu se poate lipsi de plăcerea fizică şi face din asta o tragedie? Bineînțeles că eu voi fi cel vinovat. Ştiu că este un mare risc să vă vorbesc aşa cum am făcut-o, sunt obligat însă să dau învățături celor care vor să evolueze şi sunt conştient de pericolul la care mă expun de a fi greşit înțeles şi de a-mi atrage ostilități.

Eu cer doar tuturor celor care mă ascultă să încerce să înțeleagă adevărul spuselor mele, să înțeleagă mai ales că nu am intenția de a strica familiile, ci doar aceea de a lărgi din ce în ce mai mult conştiința atât a bărbaților cât şi a femeilor.

Dacă concepția uzuală pe care unii oameni o au despre dragoste ar da rezultate bune, n-aş avea nimc de spus. Dar priviți puțin cum se petrec lucrurile: drame, sinucideri, crime, divorțuri... şi chiar atunci când doi sunt împreună, deseori ei se gândesc unul la amantă, celălalt la amantul pe care îi au sau pe care le-ar plăcea să îi aibe. Aparent îşi sunt fideli unul altuia, dar în interiorul lor sunt pe cale să se înşele.

De aceea, chiar atunci când cineva nu se simte încă în stare să trăiască fazele elevate ale dragostei, el trebuie totuşi să încerce să îmbunătățească ceva în felul lui de a iubi. Vă voi da o comparație. Aveți în fața voastră două sticle. Să presupunem că una reprezintă bărbatul şi cealaltă femeia. Cum fiecare din ei nu conteneşte să extragă din celălalt, foarte repede ambele sticle se vor goli şi nu mai rămâne decât ca ele să fie aruncate pentru a fi apoi înlocuite. Aceasta este ceea ce se petrece în concepția obişnuită privitoare la dragoste: se bea dintr-o sticlă care are un conținut limitat şi când ea s-a golit, este aruncată. Cum trebuie făcut pentru ca aceste "sticle" să nu se golească niciodată? Este necesar ca fiecare dintre ele să fie legată la Izvorul
infinit al dragostei: atunci nimic nu le va putea epuiza, ele vor fi mereu pline, alimentate pentru totdeauna de către apa Izvorului.

Aceasta înseamnă că, în loc să vă opriți asupra a ceea ce este superficial la o femeie sau la un bărbat, să îi iubiți spiritul, sufletul şi astfel să vă conectați la ceva viu, ceva ce este deja legat la Izvor, la Dumnezeu. Astfel, dragostea voastră va dura pentru totdeauna: chiar şi atunci când veți îmbătrâni, ridați, veți continua să vă iubiți, căci nu ați iubit trupul, ci o ființă care este reflectarea Divinității. Prin femeie, bărbatul o caută de fapt pe Mama Divină, el se ridică până la ea pentru a primi energii, lumină, bucurie. Prin bărbat, femeia se ridică până la Tatăl Ceresc.. şi în acest fel dragostea lor nu va lua niciodată sfârşit. Dar dacă bărbatul şi femeia se mulțumesc să se caute în planurile inferioare, să nu se mire dacă vor fi repede decepționați. Este normal, cum ar putea dragostea să dăinuiască când dincolo de trup nu mai există nimic altceva bun şi frumos de iubit?

Priviți cum se petrec lucrurile în natură: tot ceea ce este întunecat, murdar, impur, are tendința de a se acumula în partea de jos şi ceea ce este pur se ridică deasupra. La fel

se petrec lucrurile şi în fiinţa umană: şi în el tot ceea ce este grosier se adună în părţile inferioare, în timp ce tot ce este uşor, pur, luminos, urcă către cap. De aceea ochii, urechile, gura, nasul, creierul sunt aşezate în partea superioară, în timp ce alte funcţii sunt plasate în partea inferioară. Acestor două părţi fizice ale omului îi corespund cele două naturi ale sale, inferioară şi superioară: personalitatea şi individualitatea. Dragostea manifestată de personalitate, care nu se gândeşte decât să ia, să se ghiftuiască, este îmbâcsită cu elemente grosiere şi întunecate.

În timp ce dragostea manifestată de individualitate conţine elemente de generozitate, de dezinteres, este pură şi luminoasă...

Prin dragostea lor egoistă şi senzuală, oamenii îşi transmit tot felul de elemente întunecate care îi împiedică să vadă limpede şi să simtă senzaţiile celeste. Bineînţeles, sunt liberi, se pot lăsa în voia tuturor poftelor lor, dar nu este în interesul lor! Dacă Iniţiaţii au dat reguli şi prescripţii, n-au făcut-o pentru a le interzice plăcerile dragostei, ci pentru a-i împiedica să coboare prea jos în stări de conştiinţă inferioare, acolo unde nu vor mai putea primi nimic din binefacerile şi minunile lumii divine.

De acum înainte, încercaţi să faceţi eforturi pentru a înţelege această filozofie sublimă, căci ea este singura care îi învaţă pe bărbaţi şi pe femei cum să-şi utilizeze toate aceste elanuri pe care şi le dau unii altora, toată această minune, fericire de a se contempla pentru a fi mereu inspiraţi şi pentru a deveni nişte genii, nişte divinităţi.

Dar toate acestea nu le veţi înţelege cu adevărat decât după ce le veţi înţelege întâi înăuntrul vostru prin meditaţii şi prin modificări interioare. Când veţi fi reuşit, vă veţi afla în posesia tuturor bogăţiilor pe care natura vi le-a pregătit, le veţi putea folosi cu tot atâta precizie ca şi cum v-aţi afla într-un laborator: veţi şti să folosiţi elementele şi forţele pentru propria voastră regenerare, iluminare şi pentru cea a lumii întregi.